

Αριθ. εικ. 152723
150

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
• ΔΕΥΤΕΡΟΥ
• ΛΥΣΕΩΝ ΑΡΙΘ.

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΤΟΜΟΣ
1841-1842.

Ὅς διδάχθησιν πολλοί, καὶ πληθυνθῆ ἡ γνώσις. — Δανιὴλ ιβ' ε.

ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Τ. ΓΕΡΦΛΙΤΤΟΥ.

1842.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολίτη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΙΟΣ, 1841.]

[ΑΡΙΘ. 53.]

ΤΟ ΟΡΟΣ ΣΙΝΑ.

Ἀνάβασις τοῦ Ὄρους Σινά, ἐκ τῆς ἐν Ἀραβίᾳ Πετραίᾳ Περιοδείας τῶν Κυρίων Leon καὶ Labordr.

ΚΑΤΑ τὸ βορεινὸν ἄκρον τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης
κεῖται μικρὰ χερσονήσος, συνιστώσα μέρος τῆς ἐρήμου
καὶ ἀγρίας χώρας, ἣτις δικαίως ἀνομάσθη Ἀραβία
Πετραία. Εἰς τὸ κέντρον τῆς χερσονήσου ταύτης
ἀνυψοῦται σειρὰ ἢ σύμπλεγμα ὄρεων, φημιζόμενον εἰς
τὰς Γραφὰς ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Σινά. Εἶναι δὲ
δύσκολον, καὶ ἴσως ἀδύνατον, νὰ ἐξακριβώσῃ τις ὅποιον
ἀπὸ τὰ διάφορα ὑψώματα τῆς σειρᾶς ταύτης σχημα-
τίζει τὸ Χωρήβ, ὅπου ὁ Μωϋσῆς προσεκλήθη εἰς τὸ μέγα
ἔργον του, καὶ ὅποιον τὸ Σινά, ὅπου αἱ πλάκες τοῦ
νόμου παρεδόθησαν εἰς χεῖράς του. Καὶ πολλὴ μὲν
συζήτησις ἐγένετο περὶ τούτου· ἀλλ' ἡμεῖς, αὐτὴν παρα-
λείποντες, ἀρκούμεθα εἰς τὴν καινῶς παραδεδομένην
γνώμην.

ἔ. 5

Τὸ ἱερὸν μέρος τοῦ Σιναιίου συμπλέγματος σύγκειται ἀπὸ δύο γειτονικά ὑψόμενα, ἢ, νὰ εἰπωμεν καλῆτερα, ἀπὸ ἓν ὄρος μὲ δύο κορυφάς, τὴν μὲν καλουμένην Ὀρος τοῦ Μωϋσέως, τὴν δὲ Ὀρος τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης· ἐξ ἓν τὸ πρῶτον, κατὰ τὴν κοινὴν δοξασίαν, εἶναι τὸ Σινά, καὶ τὸ δεύτερον τὸ Χωρήβ. Πῶς δὲ τὸ Χωρήβ ὠνομάσθη Ὀρος τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, πρέπει ἐν ταῦθα μὲ ὀλίγα λόγια νὰ διασαφηνίσωμεν. Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ κεῖται μονὴ διαβόητος, ἧτις ἀπαρχῆς ἀφιερῶθη, καὶ τὴν σήμερον εἶναι ἀκόμη ἀφιερωμένη, εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγα ἐστὶ ἀφοῦ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ἀποδόμησε τὸ μοναστήριον τοῦτο, εἰδοποιήθη κατ' ἐναρ εἰς τὴν ἱερομονάχων ὅτι ὁ νεκρὸς τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης, ἧτις εἶχε μαρτυρήσῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, μετεφέρθη ὑπὸ ἀγγέλων εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὑψίστου τῶν περικύκλω βουνῶν. Τοῦτου κοινοποιήσεντος εἰς τοὺς μοναχοὺς, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὄρος ἐν λιτανείᾳ, καὶ εὐρώντες τὰ ὄσα, κατεβίβασαν καὶ ἀπέθρηκαν αὐτὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Πρὸς ἀνάμνησιν δὲ τοιαύτου ἀξιολόγου συμβεβηκότος, ἐκάλεσαν καὶ τὸ μοναστήριον καὶ τὸ ὄρος μὲ τὸνομα τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης.

Οἱ περιηγηταὶ καταλίον εἰς τὴν μονὴν ταύτην, καὶ μετ' ὀλίγη ἀνάπαυσιν κρύνου ἐν γίνεσι ὡς πρῶτον αὐτῶν χροῖος τὸ νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Σινά· οὗ ἄγων εἰς αὐτὴν ἀνηφορικὸς δρόμος ἀρχίζει ἀμέσως ὀπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ μοναστηρίου, ἐσκαλίσθησαν δὲ τακτικά βραδέως κατ' ὄλον τὸ διάστημα μέχρι τῆς κορυφῆς, ἀλλ' ὅσον ἐβλάβησαν ὑπὸ τῶν χειμάρρων, ὡστε τῶρα ὀλίγον χρησιμεύουσι. Μετ' ἀπότομον ἀνάβασιν ὡς τεσσαράκοντα πέντε λεπτῶν, φθάνει τις εἰς μικρὰν πεδιάδα, ὅπου εἰσέρχεται διὰ πετρίνου πλωῦνος, ὅστις ἀρχήτερα πεθανὸν εἶχε ἦτο κεκλεισμένως. Ὀλίγον κατωτέρω αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν βράχων, εἶναι μικρὰ ἐκκλησία, τιμωμένη ἐν ὀνόματι τῆς Παναγίας. Ἐπὶ δὲ τῆς πεδιάδος αὐτῆς ὑπάρχει μεγαλῆτέρα οἰκοδομή, ἀγραίκως κατεσκευασμένη, καὶ φέρουσα τὸνομα τοῦ Ἁγ. Ἠλία. Ἐνταῦθα, ὑπὸ ὑψηλὴν κυπάρισσον πλησίον δεξαμενῆς ὅπου ρέουσιν αἱ χειμερινὰ βροχαί, ἀναπαύονται ὀλίγον οἱ προσκυνηταί. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦσαν δύο κυπάρισσοι καὶ τρεῖς εἰλαῖαι, κατὰ τὸν Ἰάλλων Λαίονη, ἀλλ' ὅσασαι, πλὴν τῆς μιᾶς κυπάρισσου, ἠφανίσθησαν. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ βουνοῦ, κατὰ τὴν πίστιν τῶν Ἀράβων, ἐστάθη ὁ Μωϋσῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐνταῦθεν δρόμος εἶναι μᾶλλον ἀνωφερῆς ἔχει πρὸς τὴν κορυφὴν, τὸ ἐπίπεδον μέρος τῆς ὁποίας ἔχει ὡς ἐξήκοντα βημάτων περιφέρειαν. Ἰσταται δὲ κατὰ τὴν κορυφὴν αὐτὴν ἐκκλησία, ἐκτισμένη ἀπὸ κοκκωτῆν πέτραν, ἀλλὰ πολὺ βεβλαμμένη ἀπὸ τοὺς Ἀραβας, οἵτινες τὰ μέγιστα ἐπρασάθησαν νὰ καταστρέψωσιν αὐτήν. Πιστεύουσι ὅτι αἱ Πλάκες τοῦ Νόμου εἶναι κεκρυμμέναι κάπου ὑπὸ τὸ κτίριον τοῦτο, καὶ ὑπέσκαψαν πανταχοῦ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρωσιν αὐτάς. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Μουσουλμάνοι ἔχουσι πενεχρὸν ἀκαλλώπιστον ναίσκον, περὶ τὰ τριάκοντα βήματα ἐκ τῆς ἐκ-

κλησίας, ἐπὶ χαμηλοτέρας κορυφῆς. Σεβάζονται δ' αὐτὸν τὰ μέγιστα, καὶ αὐτοὶ οἱ Μωαμεθανοὶ προσκυνηταὶ συχνάζουσιν. Οἱ Βεδουῖνοι συνεχῶς τὸν ἐπισκέπτονται, καὶ σφάζουσι ἀρνία πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουδαίου νομοθέτου, εἰς τὸν ὅποιον καὶ κένουσι ταξίματα, καὶ δέονται νὰ πρεσβεύη ὑπὲρ αὐτῶν. Ἔχουσι δ' οἱ ταλαίπωροι καὶ ἑδία τῶν λείψανων ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦτου καθότι, εἰς τὸν ἀνήφορον, τὸν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Ἠλία εἰς τὴν κορυφὴν ταύτην ἄγοντα, δεικνύεται τι ἐν τῷ βράχῳ, ὅπως οὗν ὁμοιάζον μὲ τὸν τύπον τοῦ ἐμπροσθοῦ μέρους τοῦ ἀνθρώπινου ποδός, σταθερῶς δὲ πιστευόμενον ὑπὸ τῶν Μωαμεθανῶν ὅτι ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ποδός τοῦ Μωάμεθ, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος. Πότε μὲν ἀνέβη, ἢ ὅτι ποτὲ ἀνέβη, ἢ ἱστορία δὲν μᾶς λέγει· ἀλλὰ μὲ ὄλον τοῦτο, ἢ τοιαύτη ἀνάβασις σταθερῶς πιστεύεται οὐχὶ μόνον ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν Σιναιϊτῶν καλογήρων, οἵτινες ἔχουσι παρομοίως τὸν τύπον τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὡστε ν' ἀνταποκρίνεται μὲ τὸν τύπον τοῦ ποδός του.

Τὸ ὄρος τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης ἢ τὸ Χωρήβ εἶναι ὑψηλότερον καὶ εἰκονικώτερον τοῦ Σιναιίου. Πρώτιστον αὐτοῦ λείψανον φυσικὰ ἤθελεν εἶσθαι ἡ τοποθεσία τῆς καιομένης βράτου· ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο λέγουσι ὅτι περικλιεταὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου, τὴν ὅποιαν, ὡς καὶ τὸ μοναστήριον, θέλομεν περιγράψωμεν εἰς τὸν προσεχῆ Ἀριθμόν. Ἡ ἀνάβασις εἶναι μὲν δυσκολωτάτη, ἀλλ' ἀνταμειβεταὶ δι' ἐκτεταμένης θεωρίας τῶν κόλπων Ἀκαβᾶ καὶ Σουές, ὡς καλοῦνται αἱ δύο κλάδοι τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης οἱ τὴν χερσόνησον ἐμπριλαμβάνοντες. Ἡ νῆσος Τεραλὴν, ἢ κόμη Ἰόρ, καὶ τὰ πλησίον τῆς πόλεως Σουές ὑψηλὰ μέρη, εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον μακρυνὰ τῆς θεωρίας ἀντικείμενα· ὁ δὲ Laborde προσθέτει καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ κορυφὴ τοῦ Σινά βλέπεται μακρὰν ὑποκάτω. Ἡ ἐπίλοιπος χώρα δὲν εἶναι εἰρημὸς ὡς ἀβυσσὸν πέλαγος ἐρημίας. —σωρὸς τις καταστῆσαν βουνῶν καὶ κοιλάδων. Τὸ ὄρος τοῦτο, κατὰ τὸ ἄλλο, λήγει εἰς οὐρανὸν κορυφὴν, συνισταμένην ἀπὸ βράχων καμμεγέθη, ἢ ὀμαλῆ τοῦ ὁποῖου ἐπιφάνεια εἶναι τῶντι δυσανάβαστος. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς στίκει μικρὰ τις ἐκκλησία, κακῶς κατεσκευασμένη, καὶ μόλις ἀρκετὰ ὑψηλὴ, ὡστε νὰ ἐμπροσθῆ τις νὰ στίκη ὄρθιος. Καλύπτει δὲ τὸ μέρος, ὅθεν λέγεται ὅτι ἐπάρθη τὸ σῶμα τῆς Ἁγ. Αἰκατερίνης, μολοῦντι τὸ ἔδαφος εἶναι σκληρὸν καὶ στερεὸς βράχος.

Μεταξὺ τοῦ Σινά καὶ τοῦ Χωρήβ ὑπάρχει τερπνὴν κοιλάς, μὲ μικρὸν μοναστήριον. Εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην δεικνύουσι τὴν πέτραν, ὅθεν ὁ Μωϋσῆς ἐξήγαγε τὰ ὕδατα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνταῦθα ὑπάρχουσι ἀέννητοι πηγαί, καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δὲν θαυματουργεῖ ὅποτε δὲν ἦναι χρεῖα, δυνάμεθα εὐλόγως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ Πέτρα Μερυβᾶ. Μ' ὄλον τοῦτο, αὐτὲ οἱ καλόγηροι, ὡς οἱ Βεδουῖνοι, ἀμφιβάλουσι ποσῶς οἱ Βεδουῖνοι μάλιστα θέτουσι χόρτον εἰς τὰς σχισμὰς τῆς πέτρας (ἀλλὰς μὲν φυσικὰς, ἀλλὰς δὲ χειροποιήτους) ὡς προσφορὰν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Μωϋσέως.

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΟΙ, ΑΠΟ ΤΟΥ 1789
ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1815.

6.
ΠΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΡΟΥ.

Ἡ ΦΡΙΚΩΔΗΣ ἀρχὴ τοῦ Ῥοβεσπιέρρου ἦδη ἔπνεε νὰ λείσθαι· οἱ Παρισίνοι ἐπεθύμου ἀπὸ καρδίας τὴν πτώσιν του, καὶ μόνον ἡ μεγάλη αὐτοῦ δύναμις κατεῖχεν ἀκόμη τὴν ὁρμήν, ἧτις ἐμελλε νὰ σύρῃ καὶ αὐτὸν εἰς τὴν λαμητύμην.

Ἰὴν θην Ἰουνίου, 1794, μεγαλοπρεπᾶς εἴρτασε πρὸς τιμὴν τοῦ Ὑπεράτου Ὀντα. Ἰάγματα μουσικῆς, ἀνδρες βρυοφόροι, καὶ γυναικες ἀνθοστειφανωμένοι, ἐπόμπευσαν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔπειτα δ' ἐβίβησαν εἰς τὸν κῆπον τῶν Γουίκεριων, ὅπου ἦτον ἐκαδομημένον εἶδος ἀμφιθεάτρου. Ἐνταῦθα ἐξερῶνῃσε λόγον ὁ Ῥοβεσπιέρρος, διακηρύττων νέον τι θρησκευμα.—ὄλιγον διάφορον τῆς αἰθείας.—τὸ ὁποῖον ἐπρότεινε νὰ συστήσῃ κατ' ὄλον τὸ Γαλλικὸν κράτος. Τὸ μουσικὸν γάγμα ἔπαιξεν ἀκολούθως συμφωνίαν τινὰ, εἶδος ἀλληγορικῆς δράματος παρεστήθη, καὶ ἄλλα καμικά καὶ δυσσεβῆ ἔτελέσθησαν.

Εἰς τὴν ἀλλόκοτον ταύτην παράστασιν ἐφόρεσαν ὁ Ῥοβεσπιέρρος ἱμάτιον Ἰουιδῆς, καὶ πῖλον μὲ πτερὰ κεκαλλωπισμένον. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις εἶχεν ἐπαγγελθῆν σοφορὸν ἔρωτα “τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος,” οἱ θεαταὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ὑπέλαβον τὴν ἀσυνήθη ταύτην ἐπίδειξιν καὶ λαμπρότητα ὡς ἀπόπειραν αὐτοῦ, ὡστε νὰ ὑψωθῆ εἰς βασιλικὴν ἢ δικτατορικὴν δύναμιν. “Ἄν εἶχον μετ' ἀκριβείας παρατηρήσειν τὰ συνεχῶς ἐν τῷ κόσμῳ γινόμενα, δὲν ἤθελε βέβαια τοὺς λαοθάνειν ὅτι, ὅσοι τρανώτερον περὶ ἐλευθερίας λαλοῦσιν, εἶναι οἱ καὶ μᾶλλον φιλαρχοί,—τῶν ὁποῖων αἱ πράξεις διακηρύττουσι ἰσότητα μὲν ὄλων τῶν ἄλλων, ὑπεροχὴν δὲ δι' ἑαυτούς.” Ἰὴν ἐπαύριον τῆς ἐορτῆς, ὁ Ῥοβεσπιέρρος καὶ οἱ Μιουρμηδόνας του ἐνήργησαν ὡστε νὰ τεθῆ νόμος ὑπὸ τοῦ βουλευτηρίου, ὁ ὁποῖος ἐξήλεψε πᾶσαν διατύπωσιν, ἀναβολὴν, δικηγορίαν, ἢ ἔθιμον, ὅποτε ὁ ἐγκαλούμενος ἐφέρετο ἐμπροσθεν τοῦ δικαστηρίου. Ἡ βουλὴ ἤθελε μὲν ἀντισταθῆν εἰς τοῦτο, κατὰ ἀφίγον καὶ τὴν ζωὴν ἐκάστου αὐτῶν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ τυράννου· ἀλλ' ὁ Ῥοβεσπιέρρος πεισματωδῶς ἐπέμεινε, καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ υποκλίνωσι. Μετὰ ταῦτα ἐγέναν αἱ σφαγαὶ μᾶλλον παρά ποτε πολυάριθμοι, ὡστε εἰς διάστημα ὀλίγων ἑβδομάδων ὁ ἀριθμὸς τῶν καθημέραν φονευομένων ἀνέβαιεν εἰς πενήκοντα κατὰ μέσον ὄρον ἐν Παρισίῳ, καὶ ἀναλόγως εἰς τὰς μικροτέρας πόλεις τῆς Γαλλίας.

Ἀλλὰ τῶρα ἤρχιζον νὰ διχωνοῦσι καὶ οἱ ἄλλοι κοιωνοὶ τοῦ Ῥοβεσπιέρρου· αὐτὸς μὲν, ὁ Σαιντιούστος, καὶ ὁ Κούθων, ἦσαν μίξ πολιτικῆς συνήγοροι· ὁ δὲ Βελλαὺ Βαρένιος, ὁ Κολλὸτ Ἐρβοᾶς, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν, συνηγόρουσι ὑπὲρ ἄλλης· τούτους μὴ ἰσχύσας ὁ Ῥοβεσπιέρρος νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του, ἐσχεδίασε τὸν ἀφανισμόν των, ὡς συνέθεζεν εἰς τοιαύτας περι-

στάσεις. Ἀφοῦ ἠτοίμασε 3,000 ἄνδρας, οἵτινες νὰ ἐκτελέσωσι τὴν προσταγὴν του ἅμα διετίσσουντο, ὑπῆγεν εἰς τὸ βουλευτήριον ὡστε νὰ βεβαιωθῆ ὅποια ἦσαν τὰ ἐπικρατοῦντα ἐκεῖ αἰσθητά. Πληροπορηθεὶς δ' ἐκ πολλῶν σημείων ὅτι τὸ ρεύμα ἤρχιζε νὰ στρέφεται κατ' αὐτοῦ, ἐξῆλθε τοῦ βουλευτηρίου, καὶ μετέβη παράυτα εἰς τὸ Ἰακωβινεῖον, τὸ ὅποιον σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου συνίστατο ἀπὸ τὰ ἑδία τοῦ πλάσματος. Εὐθύς ἔκαμαν ἀπόφασιν οἱ αἰματοχαρεῖς οὗτοι νὰ δολοφονήσωσι τὴν ἐπαύριον ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη τοῦ βουλευτηρίου. Οἱ βουλευταὶ ἐγνώρισαν εἰς ποῖον κίνδυνον εὑρίσκοντο, καὶ κατ' ὄλον τὴν νύκτα ἐξηκολούθησαν τὴν συνεδρίασιν, ἀμφεβητοῦντες καὶ σκεπτόμενοι τίνι τρόπῳ νὰ ἐμποδίσωσι τὰ σχέδια τοῦ Ῥοβεσπιέρρου. Ἦτο νύξ φοβερωτάτη· καθότι ἠσθάνοντο ὅτι πρέπει ν' ἀπαλλαγῶσιν αὐτοῦ, ἢ νὰ κατασφαγῶσι.

Ἰὴν ἐπαύριον, Ἰουλίου θην, ὅλα τὰ μέλη παρευρέθησαν εἰς τὸ βουλευτήριον· ὁ δὲ Σαιντιούστος, ἐν ἀπὸ τὰ πλάσματα τοῦ Ῥοβεσπιέρρου, ἐπὶ τοῦ βήματος ἀναστάς, ἤρχισε δημηγορίαν· διέκοψεν ὅμως αὐτὸν εἰς ἐκ τοῦ ἐναντίου κόμματος, μετ' ἄλλους πολλοὺς λόγους σφοδρῶς κατηγορήσας τὸν Ῥοβεσπιέρρον, ὅτι διὰ τῶν ἀπανθρωπιῶν του ἐπέφερον εἰς τὴν Γαλίαν παντὸς εἶδους ἀθλιότητα. Καὶ ἄλλοι δὲ ὑπεστήριξαν τὴν κατηγορίαν, καὶ τέλος ἡ κλειοψηφία ἐπεκύρωσεν αὐτὴν ἐν τῷ μίῳ βιαίας ταραχῆς. Ὁ Ῥοβεσπιέρρος καὶ οἱ πρώτιστοι αὐτοῦ κοιωνοὶ ἐστάθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, μὲ σκοπὸν νὰ λαμητομηθῶσι τὴν ἐπαύριον· ἀλλὰ διέσωσεν αὐτοὺς ὁ τῶν Ἰακωβινῶν ἔχλος, καὶ οὕτω ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τρομικροὺς ἀγῶνας κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, καθότι καὶ οἱ στρατιῶται ἦσαν διαμερισμένοι· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν ὑπερίσχυσαν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ῥοβεσπιέρρου, καὶ τὴν 10ην ἐθανατώθη. Ἰὰς τελευταίας στιγμῆς του ἐπέρασεν ἐν ἀγωνίᾳ σώματος καὶ πνεύματος σχεδὸν ἀνυπερβλήτω· διότι, ἐκτὸς τῆς μανίας καὶ ἀποτυχίας ἧτις ἔκαμνον αὐτὸν νὰ φαίνεται ὡς δαίμων, εἶχε θραυσθῆ καὶ ἡ κάτω σιαγὸν του διὰ πιστολισματος, μὲ τὸ ὅποιον ματαίως ἐξήγησε νὰ φονεύσῃ αὐτὸς ἑωυτόν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ πρῶτον ἐνόμισαν ὅτι ταῖοντι εἶχε σκοτωθῆν, ἐβρίψαν εἰς λάκκον τὸ σῶμά του, ὅπου ἔμεινε μερικὰς ὥρας· ἀλλὰ παρατηρήσαντες ὅτι ἐξῆ ἀκόμη, μετέφεραν αὐτὸν εἰς τὸ βουλευτήριον, ἀφοῦ ἔδεσαν μὲ ὀλίγον πανίον τὴν σιαγὸνα του. Ἐκεῖ δὲ τὸν ἐβρίψαν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἔδρας, ὅπου εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀλγηδόνας τόσον δυνατὰ ἐσφριζεν ἓνα τῶν μηρῶν του διὰ τῶν ἐσχισμένων αὐτοῦ φορεμάτων, ὡστε οἱ ἐνυχες ἐβίβησαν εἰς τὴν σάρκα, καὶ ἤματιώθησαν. Ἐβλάθη ἔπειτα εἰς σφαζαν ἐν τῷ μίῳ τοῦ Ἐρρίτου καὶ Κούθωνος, καὶ μετεφέρθη εἰς τὸ σφαγεῖον· τὰ ἐργαστήρια, τὰ παράθυρα, καὶ τὰ δώματα ἔργμον ἀπὸ θεατᾶς· ἐνῷ δὲ προέβαιεν ἡ σφαγὴ, κρουγαὶ ἀγαλλιάσεως ἠκούοντο πανταχοῦθεν. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο τετυλιγμένη εἰς αἵματωδῆς πανίον, μὲ τὸ ὅποιον εἶχον δέσειν τὴν τεθραυσμένην σιαγὸνα του, ὡστε τὸ μελανὸν καὶ χλωμὸν αὐτοῦ πρόσωπον ἐξ ἡμισείας μὲ-

νον φαίνεται. Ο όχλος έκαιμεν αυτόν να σταθή έμ-
προσθεν της κατοικίας του, και τινες μητέρες, των όποι-
ων τους υιούς πρό μικρού είχε λαιμητομήσειν, κατέχουν
τρομεράς κατάρας επί της κεφαλής του. Ο δήμιος,
προετοιμαζόμενος εις τό έργον του, αφήρεσε τό πανίον
από την πληγήν· ο Ροβεσπιέρρος τότε αφήκε τρομεράν
κραυγήν, ή κάτω σιαγών έχωρίσθη από την άνω, και
ή κεφαλή αύτου, έτι ζώντος, παρίστανε θέαμα επίσης
φρικώδες, ως και ότε μετ' όλίγον κρατών αύτήν ο δήμιος
από τας τρίχας την έδειξεν εις τό περιστάμενον πλη-
θος. Ούτως άπωλώθη τό τέρας τούτο της άνομίας·
άλλ' όρθως παρετηρήθη, ότι " ή πτώσις αύτου ήτον ο
Φρίαμβος τοϋ φόβου μάλλον παρά της δικαιοσύνης· και
ή εύχαριστίας μετ' ής πρέπει να θεωρηται είναι άτε-
λης, επειδή όλίγα τέρατα, χειρότερα και παρ' αυτόν,
ήσαν οι πρώτοι των εις σφαγήν αυτόν άποστείλάντων."
Ο θάνατος τοϋ Ροβεσπιέρρου έταπεινώσε μόν τό
βίαιον κόμμα, αλλά δέν καθυπέταξεν αυτό· πάσα δέ
της βουλής άπόπειρα συνταγματικώς να τακτοποιήση
τά πράγματα σφοδράν άπήντα εναντιότητα. Νόμος
άγαπητός τοϋ όχλου ήτο να ύπάρχη μία μεγίστη
τιμή παντός είδους· τούτέστιν, ουδείς έμπορος ή μετα-
πράτης να μη συγκωφῆται ποτέ να πωλήση τι επέκεινα
μιάς διωρισμένης τιμής, όσον και άν ήτο ζητημένον.
Τούτο δέ συνέτεινε προ πάντων εις τό να συγχύση τά
οικονομικά της Γαλλίας· επί Ροβεσπιέρρου ο νόμος
ένήργη άκωλύτως· ή δέ μετέπειτα γενομένη κατάρρη-
σις αύτου ήτον εν από τά άκτια της προς την βουλήν
έχθρας των κατωτέρων τάξεων τοϋ λαοϋ. Κατά τρις
διαφόρους περιστάσεις, μεταξὺ της σφαγῆς τοϋ Ροβεσ-
πιέρρου και της στερεώσεως τοϋ νέου συντάγματος,
επολιόρκησεν ο όχλος τοϋς αντιπροσώπους εις τας Γουί-
λερίας. Επί της πρώτης των περιστάσεων τοϋ τών,
άγριόν τι σῶμα τοϋ λαοϋ, άνδρες και γυναίκες, άφύ-
πλισαν τοϋς φύλακας τοϋ βουλευτηρίου, έβίασαν τας
Φύρας, και έμβήκαν εις την αίθουσαν, όπου τά μέλη
έσυνεδρίαζον. Εις ή δύο όχλαγωγοί ρήτορες αναστάν-
τες διεύθυναν τόν λόγον προς την συνέλευσιν· εις διά-
στημα δέ τεσσάρων ώρών επεκράτει άλλόκοτος άκατα-
στασία και σύγχυσις, και οι αντιπροσώποι τά μέγιστα
έκινδύνουν. Επί τέλους όμως εύρηκαν ούτοι τρόπον
να είδοποιήσωσι την έθνικην φρουράν περί της δεινῆς
έσεως, εν ή εύρίσκοντο· και τοιουτοτρόπως έκαθαρί-
σθη τό βουλευτήριον χωρίς πραγματικήν αίματοχυσίαν.
Η ταραχή της 20ης Μαΐου (1795) ήτο πολύ σπου-
δαιότερα. Εις ταύτην, ως και εις την προλαβοῦσαν
περίστασιν, πλήθος μαινομένων γυναικῶν εισήλθον
βιαστικώς εις τό βουλευτήριον, και άνειδισαν και κα-
θύβρισαν τοϋς αντιπροσώπους. Αφού δέ ματαίως
έπροσπάθησαν να καταπραΰνωσιν αύτάς, όλίγοι στρα-
τιώται τας έξέβιαλον των άκροατηρίων· αλλά τούτο
μόνον παρεκίνησεν αύτάς να εισβάλωσι με άκάθεκτον
όρμην εις αύτήν την αίθουσαν όπου έκάθηντο οι αντι-
προσώποι, βοηθούμενοι από άνδρας ώπλισμένους με
σκέπαρνα και σφύρας. Οι αντιπρόσωποι σχεδόν άνε-

τράπησαν εν μέσω της ταραχώδους εισβολῆς, και ήναγ-
κάσθησαν να προσφύγωσιν εις τας τελευταίας έδρας
της αίθούσης. Όλίγον μετὰ ταῦτα, σῶμα ενόπλιων
πολιτῶν έμβήκε δι' άλλης Φύρας, ήρχισε προσβολήν
κατά τοϋ όχλου, και ταχέως άπεδίωξεν άνδρας τε και
γυναίκας. Αλλά τό θηριώδες πλήθος επανήλθεν εις
την μάχην, ώπλισμένον με κοντάρια, σπαθία, και του-
φέκια, και ήρχισε φοβερήν προσβολήν κατά των αντι-
προσώπων, έξ ών εις έπιστολίσθη, έσύρθη από τας τρί-
χας εις κυνοτροφεϊόν τι, και εκεῖ έκαρτομήθη. Πολ-
λάς ώρας επεκράτει μέγιστος θόρυβος, της έθνικῆς
φρουράς μη έχούσης αρκετήν δύναμιν ώστε ν' άποδιώξη
τοϋς επαναστάτας· ήτο δέ σχεδόν μεσονύκτιον, ότε
ίσχυρόν σῶμα ώπλισμένων στρατιωτῶν ίσχυσε ν' άπο-
καταστήρη την εύταξίαν. Εις την περίστασιν ταύτην
συνέβη τι, δεικνύον πόσον αι αίματώδεις σκηναί, των
όποιών οι Παρισίνοι πρό πολλοῦ ήσαν θεαταί, είχαν
άπονεκρώσειν τά πλέον κοινά αισθήματα της ανθρωπό-
τητος. Αφού έκοψαν την κεφαλήν τοϋ προσημένου
αντιπροσώπου, έμπήξαντες αύτήν εις κοντάριον, την
έτόμπευσαν εις τας όδούς· έπειτα δέ την απέθηκαν
εις την πλατείαν Λοδοβίκου ΙΕ', και οι παίδες
έλάκτισον αύτήν ενθεν κάκειθεν!

Τήν 8ην Οκτωβρίου επεχείρησαν οι επαναστάται
τρομεράν έφοδον κατά των Γουίλεριων, όπου οι αντι-
πρόσωποι έσυνεδρίαζον. Εις τας τρεις τό πρωί προσε-
κλήθη διά τυμπάνων ο λαός, και 30.000 άνδρων τα-
χέως συνηθροίσθησαν. Η βουλή είχε προβλέψει
στρατεύματα, των όποιών άρχηγός μόν ήτον ο Βάρρας,
δευτερος δέ ο Βοναπάρτης, περί τας αρχάς ών τότε τοϋ
πολεμικοϋ σταδίου του. Και αυτοί δέ οι επαναστάται
δέν ήσαν πλέον συμμιγῆς και άκατάστατος όχλος, αλλά
στρατός εν τάξει υπό την διεύθυνσιν τοϋ στρατηγοϋ
Δανκιάν· ώστε δήλον ότι έμελλε ν' άκολουθήση τακτι-
κή μάχη εις τας όδούς των Παρισίων. Μετά την
μεσημβρίαν ήρχισεν ο άγών σπουδαίως· λόγος έπυρο-
βόλου κατ' άλλήλων από τά δύο άκρα της αύτης όδοϋ·
κανονοβολισμοί έστρωνον καταγῆς όλόκληρον σειράν
άνθράπων· τουφέκια έσύροντο εκ παραθύρων, θυμάτων,
έκκλησιῶν, γεφυρῶν, κτλ. Ταῦτα έχαρακτήριζον όλην
την τρομεράν εκείνην νύκτα, διότι ο άγών διήρκεσε μέ-
χρι τῶν έξ ώρῶν κατά την πρωίαν της επαύριον. Έ-
νίκησαν δέ τελείαν νίκην τά στρατεύματα τοϋ βουλευ-
τηρίου, και ή επαναστατική φατρία δέν ίσχυσε να έμ-
ποδίση την επικύρωσιν νόμου τινός περί τοϋ νέου πολι-
τικοϋ συντάγματος. Η έθνική συνέλευσις, ήτις είχε
συνεδριάσειν τρία έτη, διελύθη μετὰ ταῦτα, αφού ένήρ-
γησε και έπαθε τινά των πλέον παραδόξων συμβάντων
άπ' όσα ή ιστορία μᾶς αναφέρει. Η έσχάτη νομοθε-
τική πράξις της ήτον αξιόπαινος, μολονότι άρκετά πε-
ριωρισμένη· τούτέστιν, εκήρυξαν άμνηστίαν των πο-
λιτικῶν εγκλημάτων·—τούτο έννοεί διχι ότι ήθελον
άφήσειν τοϋς βασιλόφρονας να επιστρέψωσιν εις την
Γαλλίαν, αλλά ότι οι λαβόντες μέρος εις τας πρώην
ταραχάς ήθελον μείναιν άτιμώρητοι.—Έπειτα ή συνέχεια.

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ.

Κλω' υλους τοϋς αιώνιας έράνη ο ανθρωπος εις τας
πλέον ελευνάς δεισιδαιμονίας επήρπετής. Τα πλέον
πεφωτισμένα έθνη της αρχαιότητας υπέκειντο εις αυ-
τάς εξίσεις, ως και τά πλέον άμαθή. Πόσον οι Ιου-
δαίοι εκκλινον εις την ειδωλολατρείαν και δεισιδαιμο-
νίαν, και μετὰ πόσης δυσκολίας περιωρίζοντο εις την
λατρείαν τοϋ μόνου άληθινού Θεοϋ, γνωρίζον άπαντες
οι της Ιερῆς Γραφῆς άναγνώσται. Τήν παράδοξον
ταύτην επήρπετιαν τοϋ Εβραϊκοϋ έθνους πιθανόν ότι
έγέννησεν ή εν διαστήματι τετρακοσίων έτών παρεπι-
δημία εις την Αίγυπτον, όπου επικράτει ή πλέον πα-
χυλή δεισιδαιμονία. Οι Αιγύπτιοι έλάτρευον διαφό-
ρους ιδανικάς θεότητας, των όποιών είχαν άνηγερέμενους
ναοϋς λαμπροϋς και παμμεγέθεις· πρώτοι δέ των θεών
αυτῶν ήσαν ο Όσιρις και ή Ίσις, τόν ήλιον και την
σελήνην, ως νομίζεται, παριστάνοντες. Αλλ' επροσκύ-
νον και διάφορα ζῷα, ως τόν βοῦν ή τόν ταῦρον (ΰθεν
και ο χρυσός μόσχος των Εβραίων) τόν όποιον εκά-
λουν "Απιν" τόν κύνα, τόν λύκον, τόν Ιέρακα, την βίβιν,
τόν αϊλουρον, και άλλω επρόσφερον δέ θρησκευτικόν σέ-
βας και εις τόν Νεϊλον, ως αντιπρόσωπον αυτού λογιζό-
μενοι τόν κροκόδειλον, εις τόν όποιον και Ιερά ήσαν άκο-
δομημένα, και Ιερεῖς διωρισμένοι. Οι Αιγύπτιοι, μ'
όλην αυτῶν την σοφίαν, έπίστευον και εις άνειρα, εύτυ-
χεῖς και άτυχεῖς ή απορράδας ήμέρας, οίανούς, Φέλιγη-
τρα, και μαγικήν. Εν συντομία, ήσαν δεισιδαιμονέ-
στατοι, και φαίνεται ότι σχεδόν παντάπασιν ήγνωσ-
σαν τοϋς νόμους, κατ' οϋς ρυθμίζονται τά κοινά φαι-
νόμενα της φύσεως.

Αι παχυλά δεισιδαιμονία των Αιγυπτίων υπήρξαν
ή βάσις, έφ' ής άνηρέθη μετέπειτα ή των Ελλήνων
και Ρωμαίων ειδωλολατρεία. Εκ της Αιγύπτου με-
τέβησαν άποικία εις την Ελλάδα περί την αυτην επο-
χήν, κατ' ήν ο Μωυσῆς εξέηγαγε τοϋς Ιουδαίους από
την γῆν των Φαραῶ (1490 πρό Χριστοῦ)· ήτο δέ κατά
τοϋς χρόνους εκείνους ή Αίγυπτος εις τόν κολορῶνα τοϋ
πολιτισμοϋ και της δεισιδαιμονίας. Τήν μυθολογίαν
και τας δεισιδαιμονικάς τηρήσεις των Ελλήνων αξίζει
μάλιστα να περιεργασθῶμεν, και τέρψεως και ωφέλειας
χάριν.

Πρώτον, δέν είχαν κάμμιαν ιδέαν τοϋ παντοκράτο-
ρος και πανταχοῦ παρόντος Θεοϋ, τοϋ δημιουργοῦ και
κυβερνήτου των άπάντων. Αι περί θεότητος δοξασίαι
των Ελλήνων, ως και άλλων Εθνικῶν, ήσαν ποταπαί
και καταφρονηταί. Οι θεοί, τοϋς όποιους έλάτρευον,
είχον ένα καιρόν λάμψειν επί γῆς ως ήρωες ή κυβερνή-
ται, και κατά την κοινήν μυθολογίαν διετριβον εισέτι
έντός ή πλησίον της περιφέρειας τοϋ Ελληνικοϋ κρά-
τους. Από τά πολυάριθμα δέ ταῦτα ιδανικά όντα,
όσα οι αρχαίοι θρησκευτικῶς σεβάζοντο, πρώτος ήτον
ο Ζεύς. Ο πρόεδρος ούτος των θεῶν της Ελλάδος

και Ρώμης ήτον υιός τοϋ Κρόνου, Θεοϋ, όστις είχεν
άναγκασθῆν υπό κραταιῶν και τυραννικοῦ άδελφοῦ, κα-
λουμένου Τιτάνος, να ύποσχεθῆ ότι ήθελεν εξαφανίζειν
όλα τά άρρένα τέκνα του. Τήν ύπόσχεσιν ταύτην επλή-
ρου μόν διά τινα καιρόν ο Κρόνος, κατατρώγων τοϋς
υιούς αύτου άμα γεννωμένους· άλλ' επί τέλους, ή σύζυ-
γος αύτου Ρέα ή Ρεία επέτυχε να κρύψη την γέννησιν
τοϋ Διός, τοϋ Ποσειδῶνος, και τοϋ Πλούτωνος, όστινες
τοιουτοτρόπως απέφυγον την κακοτυχίαν των άδελφῶν
των. Ανακαλύψας δέ ο Τιτάν, ότι ο Κρόνος είχεν
άρρενας παῖδας ζωντανούς παρά την γενομένην συν-
θήκην, καθήρεσεν αυτόν από την αρχήν του, και τόν
εφυλάκωσεν. Αλλ' ο Ζεύς, φθάσας εις άνδρικὴν ήλι-
κίαν, ένίκησε τόν Τιτάν, και άποκατέστησε τόν Κρό-
νον εις την κυριαρχίαν τοϋ παντός. Σημειωτέον εν-
ταῦθα, ότι αι περιπέτεια αύται και άλλαι συμβῆσαι
εις τοϋς παλαιότερους των θεῶν, ήσαν άποτελέσματα
των άποτάσεων της Είμαρμένης δύναμεις, την όποιαν
οι Εθνικοί θεοί παριστάνονται ως μηδόλως κυριεύοντες.
Μολονότι δέ εις ταύτην την περίστασιν ο Ζεύς έπρα-
ξεν υϊκόν και αξιόπαινον έργον, έπειτα όμως έλαβε
δυσσάρεσκίαν προς τόν πατέρα του, τόν όποιον εκθρο-
νίσας έδίωξεν εις την Ιταλίαν, όπου λέγεται ότι ο Κρό-
νος διήγεν ήσύχως και άφελίμως, την γεωργικήν διδά-
σκων εις τοϋς άπαιδεύτους κατοίκους. Έόσην δ' ευδαι-
μονίαν επροξένησεν ή εν Ιταλία διοίκησις του, ώστε
όλον εκείνο τοϋ χρόνου τό διάστημα ώνομάζετο μετὰ
ταῦτα ο Χρυσός Αίών. Τόν θεόν τούτον εικόνιζον οι
Έλληνες εν είδει προσβύτου, κρατούτος δρέπανον εις
την μίαν χεῖρα, εις δέ την άλλην όφιν με την ούραν εις
τό στόμα, προς ύποδήλωσιν της καταστρεπτικῆς επιρ-
ρόης τοϋ χρόνου, και της άτελευτήτου διαδοχῆς των
ώρῶν τοϋ ενιαυτοῦ.

Μετὰ την εξορίαν τοϋ Κρόνου, οι τρεις αύτοῦ υιοί
διήρσαν μεταξύ των την επικράτειαν. Ο μόν Ζεύς
εφύλαξε δι' έαυτόν την κυριαρχίαν τοϋ ούρανοϋ και της
γῆς, ο Ποσειδῶν έλαβε τό κράτος της θαλάσσης, και
ο Πλούτων έδέχθη ως μερίδα του τό σκῆπτρον τοϋ άδου.
Ο Ζεύς όμως δέν έχάρη άνενοχλήτως την υπερίατην
έξουσίαν, διότι τά τέκνα τοϋ Τιτάνος, γίγαντες φοβε-
ροί, εκήρυξαν κατ' αυτού πόλεμον, και έντες όρος επί
όρους, τό Πήλιον επί της Όσσης, εξέτουν να άναβῶ-
σιν εις τόν ούρανόν, ώστε να κατακρημνίσωσιν αυτόν
εκ τοϋ θρόνου του. Οι θεοί έντρομοί έφυγον από τά
τοῦ Ολύμπου ούράνια δώματα, και προσέδραμον εις την
Αίγυπτον, όπου έκρύπτοντο υπό τας μαρφῆς διαφόρων
ζώων· άλλ' ο Ζεύς, υπό τοϋ Ηρακλέους βοηθούμενος,
επέτυχε τέλος να καταστρέψη τοϋς γίγαντας, και να
στερεώση εκ νέου την κυριαρχίαν του. Ο Ζεύς παρι-
στάναται πάντοτε καθήμενος επί θρόνου, κεραυνούς
κρατῶν εις την δεξιάν του, και άετόν έχων εις τό πλά-
γιον.

Ήραν, την άδελφήν και σύζυγον τοϋ Διός, περιγρά-
φουν ως ώραίαν μόν δύστροπον δέ γυναίκα, και συνή-

Σεις εικονίζον αὐτὴν καθήμενην εἰς ἄραξαν συμφομένην ὑπὸ ταύρων. Ποσειδῶν, ὁ θεὸς τοῦ ὕδατος, ζωγραφίζεται ὡς ἡμίγυμος ἀνὴρ, μεγαλοπρεπὸς σχήματος, μὲ στέμμα ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ μὲ τρίαιναν εἰς τὴν χεῖρα, ὑπὸ θαλασσίαν ἵππον ἐπὶ τοῦ πελάγους ἐν ἀμάξῃ συμφομένος. Πλούτων, τὸν θεὸν τοῦ ἄδου, εἰκονίζον οἱ Ἕλληνες ὡς καθήμενον ἐπὶ θρόνου μὲ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Προσερπίνην εἰς τὸ πλευρὸν του, καὶ τὸν τρικέφαλον κύνα Κέρβερον ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Ἑννεὰ τῶν σημαντικωτέρων θεοτήτων ἦσαν τέσσαρα τοῦ Διὸς. Ὁ Ἀπόλλων ἦτον ὁ θεὸς τῆς μουσικῆς, ποιητικῆς, ζωγραφικῆς, καὶ ἱατρικῆς· παριστάνεται δὲ ὡς νεανίας, κομφοτάτην ἔχων μορφήν, μὲ τόξον εἰς τὴν χεῖρα, καὶ φαρέτραν ἐπὶ τῶν ποδῶν. Ἄρης, ὁ θεὸς τοῦ πολέμου, κάθεται ὡς ἀνὴρ ἐπιπλισμένος ἐν ἀμάξῃ, μετὰ τῆς κατωτέρας θεᾶς Ἐννοῦς εἰς τὸ πλευρὸν του. Ὁ Βάκχος ἢ Διόνυσος ἦτον ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, καὶ συνήθως εἰκονίζετο ὡς νεανίσκος μὲ ποτήριον εἰς τὴν μίαν χεῖρα, καὶ μὲ θύρσον εἰς τὴν ἄλλην. Ὁ Ἑρμῆς ἦτον ὁ ἀγγελοῦ τοῦ Διὸς, καὶ ὁ θεὸς τῆς ῥητορικῆς, τοῦ ἐμπορίου, καὶ τῆς κλοπῆς. Παριστάνετο δὲ ὡς νεανίσκος πετῶν εἰς τὸν ἀέρα μὲ πτέρυγας εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς πτέρυγας, καὶ μὲ βακτηρίαν εἰς τὴν χεῖρά του, λεγομένην κρηῦριον. Ἀθήνη, ἡ θεὰ τῆς σοφίας, ἐξωγραφεῖτο μὲ αὐστηρὰν ὄψιν, ὑπλισμένη τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ στήθος, κρατοῦσα αἰγίδα καὶ λόγχην, γλαῦκα δ' ἔχουσα παρακαθήμενη. Ἡ Ἀφροδίτη, θεὰ τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ ἔρωτος, εἰκονίζετο ὡς ὡραία γυνὴ, ἀμύλιως πως ἐνδεδυμένη. Ἄρτεμις, ἡ θεὰ τοῦ κυνηγίου καὶ τῆς ἀγνείας, ἐφαίνετο ὡς περικαλλῆς γυνὴ, μὲ τόξον καὶ βέλος εἰς τὴν χεῖρα, κοφόρους εἰς τὰς κνήμας, καὶ ἡμισέληνον ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ἡ Ἥρα, ἡ θεὰ τῆς νεότητος, ἐλάμβανε τὴν μορφήν ἀνθηρᾶς κόρης, καὶ ἐλέγετο δεῖ οἰνοχόει εἰς τὸν Δία. Ἄλλο τέκνον τοῦ Διὸς ἦτον ὁ Ἡφαίστος, ὁ ὁποῖος, μὲ εἶδος ἀχαρὶ γεννηθεὶς, καὶ τὸν πατέρα του δυσαρσετήσας, ἐξώσθη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὥστε κατέπεσεν εἰς τὴν νῆσον Λίβυον, καὶ τὸν πόδα του συντριψὰς ἔμεινε χωλὸς πάντοτε μετὰ ταῦτα. Ἐπὶ γῆς ὁ Ἡφαίστος ἐνησχολεῖτο ὡς σιδηρουργός, ὅθεν ἐλογίζετο προστάτης τῶν χαλκῶν. Ὁ Ζεὺς λέγεται ὅτι ἔμισθεν αὐτὸν νὰ κατασκευάζῃ τοὺς κεραυνούς του. Ἡ εὐθύμος Ἀφροδίτη παριστάνεται ὡς νυμφευθεῖσα τὸν ἀσχηρὸν τοῦτον θεόν, εἰς τὸν ὅποιον καὶ περιστῆν ἐπροξένοι ἀνησυχίαν μὲ τὴν ελαφρίαν τῆς διαγωγῆς τῆς. ἔχει δὲ τὸ ἐργατήριον αὐτοῦ ὁ Ἡφαίστος ὑπὸ τὸ κατώμενον ὄρος τῆς Αἴτης· διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐρη μῆχρι τῆς σήμερον ἢ φ α ἰ σ τ ι α ὀνομάζονται.

Ὁ Ἀπόλλων, σιμὰ τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων καὶ ἐνασχολήσεων, ἦτο καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου, ἐπιφορτισμένος νὰ δῶγῃ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν φωστῆρα εἰς τὸν ἡμερήσιον δρόμον του. Ἡ ἀδελφὴ του Ἄρτεμις εἶχεν ὁμοίαν φροντίδα περὶ τῆς σελήνης. Ὁ Ἀπόλλων, ἡ Φοῖβος, (ὡς περιπέλιον ἐκαλεῖτο), εἶχεν ὑιὸν τὸνομα Φαέθοντα, ὅστις, ὑψηλόφρων καὶ προσητής, καθὼς ἄλλοι πολλοὶ

νεοί, ὑπελήθη ἀπὸ τὴν συγκαταβατικὴν διάθεσιν τοῦ πατρὸς του, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς τοῦ ἡλίου ἀμάξης διὰ μίαν ἡμέραν. Ἀλλὰ μόλις μικρὸν τι προχώρησεν ὁ Φαέθων, καὶ οἱ πύρινοι αὐτοῦ ἵπποι, ἀκυβέρνητοι γενόμενοι, ἔδραμον μετὰ τοῦ ἡλίου, καὶ κατέβησαν τόσον πλησίον τῆς γῆς, ὥστε ἀναψεν αὐτὸ τὸ σῶμα. Ὁ Ζεὺς παρετήρησε τὸ γεγονός, καὶ φοβούμενος μὴ ἀναλωθῇ τὸ σύμπαν, ἐκεραύνωσε τὸν Φαέθοντα· ἔπειτα, μετὰ πολλὴν κόπον, ἔσβησε τὴν κινδυνώδη πυρκαϊάν, καὶ πάλιν ἔταξε τὸν ἡλιον εἰς τὸν συνήθη αὐτοῦ δρόμον. Μολοντί ὁ Ἀπόλλων εἶχε τὴν γενικὴν δευθύνσιν τοῦ ἡλίου, τὴν στιγμὴν ὅμως καθ' ἣν ἀνέτελλεν ὑπέκειτο εἰς τὴν ἄμεσον φροντίδα τῆς Ἥρας, ἥτις ὀνομάζετο θεὰ τῆς πρωΐας ἢ τῆς αὐγῆς—ἐντεῦθεν ἢ κοινῇ ἀνθηρὰ φράσις, "Ἡ ῥοδοδάκτυλος Ἥρα ἔχρυσου τὰς κορυφὰς τῶν μεμακρυσμένων λόφων." Ἀπὸ τοὺς θεοὺς αὐτῶν κινάνα δὲν μνημονεύουσι τόσον συνεχῶς οἱ Ἕλληνες, ὅσον τὸν Ἑρωτα, θεὸν τῆς ἀγάπης. Ἦτο τέκνον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ παριστάνετο ὡς ὡραῖος παῖς. Εἶχε ζευγὸς περὶ γυμνῶν, ἐκράτει δὲ τόξον καὶ φαρέτραν βέλων, τὰ ὅποια ἐτόξευεν εἰς τὰς καρδίας ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἤθελε νὰ φλογίσῃ μὲ τὸ εἰς αὐτὸν ὑποκείμενον τρυφερὸν πάθος. Τόσον μεγάλη ἦτον ἡ δύναμις του, ὥστε καὶ τὰ θηριωδέστατα τῶν ζώων ἡμέροσε, καὶ τοὺς κεραυνούς τοῦ Διὸς αὐτοῦ συνέτριβε.

Ἐπὶ ἄλλοι θεοὶ, κατωτέρων ἔχοντες ἐξουσίαν. Ὁ Ὑμῆν, ἡ Ὑμέναιος, ἦτον ὁ θεὸς τοῦ γάμου, καὶ εἰκονίζετο μὲ ἀνδοστέφανον ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ ἀναμμένην λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ Αἰόλος ἦτον ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων, τοὺς ὁποῖους ἐφύλαττεν εἰς σπήλαια κεκλεισμένους, ἐκτὸς ὅποτε αὐτὸς ἤθελε τοὺς ἀρήσειν νὰ διέλθωσι τὸν κόσμον. Πάν, ὁ θεὸς τῆς ἐξοχῆς, ἦτο κρατοφόρος καὶ σιμὸς, κνήμας ἔχων, πόδας, καὶ οὐραν, ὁμοία τῶν τῆς αἰγῆς. Ἡγάπα δ' ἐξαιρέτως πως τὰς τερπνάς κοιλάδας τῆς Ἀρκადίας, ὅπου διὰ τῶν ἡδίων ἦχων τοῦ ἀγροτικοῦ αὐλοῦ του κατεργάζετο τοὺς ποιμένας. Ἡ Δήμητρα ἦτο θεὰ τῆς γεωργικῆς, καὶ εἶχε περικαλλῆ θυγατέρα, ὀνομαζομένην Προσερπίνην, τὴν ὁποίαν, εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Σικελίας ἀνθολογοῦσαν, ἀφῆρασαν ὁ Πλούτων, καὶ κατέστησε βυσιλίσαν τοῦ ἄδου. Ἀπηλιπυμένη διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἡ Δήμητρα, καὶ ἀγνοοῦσα τί ἀπέγινεν, ἀναψε λαμπάδα ἐπὶ τῆς Αἴτης, καὶ περιήρχετο εἰς ζήτησιν αὐτῆς. Φθάσασα δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ τοὺς κατοικοὺς εὐροῦσα ἀμαθεῖς ὄντας τῆς γεωργίας, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς σίτον, καὶ τοὺς ἐδίδαξε πῶς νὰ καλλιεργῶσι τοὺς ἀγρούς των. Ταῦταχρόνως συνέστησε τὰς ἐν Ἐλευσίνι κρυφίους θρησκευτικὰς τελετάς, αἵτινες μετέπειτα ὀνομάσθησαν τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια. Ἐξηκολοῖσεν ἐπομένως τὴν ζήτησιν τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ τέλος ἔμαθε τὸ εἰς αὐτὴν συμβεβηκός. Ἀμέσως δὲ ἀναβάσας εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀπήτησεν ἱκανοποίησιν παρὰ τοῦ Διὸς, ὅστις

ὑπεσχέθη νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Πλούτων ν' ἀποδώσῃ τὴν Προσερπίνην, εἰάν δὲν εἶχεν ἀπογευθῆν τίποτε εἰς τὸν ἄδην. Ἐρωτῆς ἕως γενόμενης, ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε φάγειν ὀλίγα ῥοῖδια, ὥστε ἡ ἐπιστροφή αὐτῆς εἰς τὸν ἀνω κόσμον ἤθελεν εἶσθαι πρᾶγμα ὅπως ἐναντίον εἰς τοὺς νόμους τοῦ καταχθονίου κράτους. Ἄλλ' ὁ Ζεὺς, λυπηθεὶς τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα, δέιταξεν ὥστε ἡ Προσερπίνη νὰ διαιρῇ τὸν καιρὸν αὐτῆς, ἕξ μῆνας μετὰ τοῦ συζύγου, καὶ ἕξ μετὰ τῆς μητρὸς διατρίβουσα. Ἡ Ἀστραία ἦτο θεὰ τῆς δικαιοσύνης, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χρυσοῦ αἵματος, ὅποτε οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐνάρητοι καὶ εὐδαίμονες, κατώκει, ὡς ἄλλοι πολλοὶ θεοὶ, ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλ' ἀφοῦ ἐπονηρέθη ὁ κόσμος, μετὰ λύπης τὸν ἀπεχαιρέτησε, καὶ εἰς οὐρανούς ἀναβάσας, μετεμορφώθη εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Ζωδιακοῦ, τὸ καλούμενον Παρθένος. Ἡ Θέμις ἦτο θεὰ τοῦ νόμου, μετὰ δὲ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἀστραίας, ἐνήργει προσεῖ ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης. Εἰς τοῦτον, ὡς καὶ εἰς ἄλλους τινὰς μύθους, βλέπομεν οὐ μικρὸν βαθμὸν νοήματος.

Τὴν τὰ πάντα κυβερνοῦσαν ἀδυσώπητον Εἰμαρμένην ἐπροσωποποιοῦν τρεῖς ἀδελφαί, Μοῖραι καλούμεναι, παριστώσαι δὲ τὸ Παρελθόν, τὸ Ἐνεστὸς, καὶ τὸ Μέλλον. Ποιητικῶς εἰκονίζοντο ὡς πάντοτε εἰς τὸ νέθειν τὴν κλωστήν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἐνησχολημέναι. Ἡ μία ἐκράτει τὸν ἀτρακτὸν, ἡ ἄλλη ἐκλωθεῖν, ἡ δὲ τρίτη ἐκαπτε τὴν κλωστήν, ὁσάκις ἐφθάνεν εἰς τὸ διωρισμένον μῆκος. Εἰς τὰ δόγματα τῶν αὐστηρῶν τούτων ἀδελφῶν καὶ ὁ Ζεὺς ἦτον ὑπόχρεως νὰ ὑποκλινῆ, καὶ τὰς βροντὰς αὐτοῦ, αἵτινες ἐφόβιζον ὅλας τὰς λοιπὰς θεότητας, ἤκουον αὐτὰ ἀταράχως. Αἱ Ἑρινυῖδες ἦσαν παρομοίως τρεῖς, καθῆκον ἔχουσαι τὸ καλᾶζειν τοὺς ἐνόχους καὶ ἐπὶ γῆς καὶ εἰς τὸν ἄδην. Ἀντὶ τριχῶν, αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἦσαν μὲ ὄψεις ἐσκεπασμέναι, καὶ τὰ βλέμματά των ἦσαν ἄγρια καὶ φοβερά. Ἐκάστη ἀπὸ τὰς ἀδελφᾶς Ἑρινυῖδας ἐκυμάτιζε λαμπάδα μὲ τὴν μίαν χεῖρα, καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐπέσειε μᾶστιγα. Τὸ τελευταῖον ὄργανον ἀνηλεῶς ἐτιμῶρει τοὺς ὑποπεσόντας εἰς τὴν ὄργην τῶν θεῶν. Πόλεμοι, λιμοὶ, καὶ θανάτικα, προήρχοντο ἀπὸ τὰς τρομερὰς ταύτας ἀδελφᾶς, καὶ ἡ Ὀδύνη, ὁ Φόβος, καὶ ἡ Μανία, ἐξωγραφοῦντο ὡς οἱ ἀχώριστοι αὐτῶν ὄπαδοί. Ἄλλη ἀδελφικὴ τριάς, ὅπως ἀντίθετος εἰς τὰς ἐκδικητρίδας ταύτας τῶν ἀνθρώπων ἐγκλημάτων, ἦσαν αἱ Χάριτες, καλούμεναι Ἀγλαΐα, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη. Ἡ πρόσφορις καὶ οἱ χαρακτήρες αὐτῶν συνεφώνουν μὲ τὴν ἐλευστικὴν αὐτῶν ἐπωνυμίαν. Ἦσαν δὲ θυγατέρες τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, καὶ συνήθως εἰκονίζοντο ἀκαλλώπιστοι, καὶ κρατοῦσαι ἀλλήλων τοὺς βραχίονας. Αἱ ἐννεὰ Μοῦσαι ὀνομάζοντο Θάλεια, Μελπομένη, Καλλιόπη, Κλειώ, Ἑρατώ, Εὐτέρπη, Πολύμνια, Τερψιχόρη, καὶ Οὐρανία. Ἦσαν δὲ προστάτιδες τῆς φιλολογίας καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν, καὶ κατώκειν ἐπὶ τοῦ βροῦς Παρνασσοῦ εἰς τὴν Φωκίδα. Ἡ Θάλεια προέδρευεν

ἐπὶ τῆς κομωδίας· ἡ Μελπομένη ἐπὶ τῆς τραγωδίας· ἡ Ἑρατώ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως· ἡ Πολύμνια ἐπὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως· ἡ Καλλιόπη ἐπὶ τῆς ἠρωϊκῆς ἢ ἐπικῆς ποιήσεως καὶ τῆς εὐχλωτίας· ἡ Κλειώ ἐπὶ τῆς ἱστορίας· ἡ Εὐτέρπη ἐπὶ τῆς μουσικῆς· ἡ Τερψιχόρη ἐπὶ τοῦ χοροῦ· καὶ ἡ Οὐρανία ἐπὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἀστρονομίας.

Ἐπὶ τῆς κομωδίας· ἡ Μελπομένη ἐπὶ τῆς τραγωδίας· ἡ Ἑρατώ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως· ἡ Πολύμνια ἐπὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως· ἡ Καλλιόπη ἐπὶ τῆς ἠρωϊκῆς ἢ ἐπικῆς ποιήσεως καὶ τῆς εὐχλωτίας· ἡ Κλειώ ἐπὶ τῆς ἱστορίας· ἡ Εὐτέρπη ἐπὶ τῆς μουσικῆς· ἡ Τερψιχόρη ἐπὶ τοῦ χοροῦ· καὶ ἡ Οὐρανία ἐπὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἀστρονομίας.

Ἐπὶ τῆς κομωδίας· ἡ Μελπομένη ἐπὶ τῆς τραγωδίας· ἡ Ἑρατώ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς ποιήσεως· ἡ Πολύμνια ἐπὶ τῆς λυρικῆς ποιήσεως· ἡ Καλλιόπη ἐπὶ τῆς ἠρωϊκῆς ἢ ἐπικῆς ποιήσεως καὶ τῆς εὐχλωτίας· ἡ Κλειώ ἐπὶ τῆς ἱστορίας· ἡ Εὐτέρπη ἐπὶ τῆς μουσικῆς· ἡ Τερψιχόρη ἐπὶ τοῦ χοροῦ· καὶ ἡ Οὐρανία ἐπὶ τῆς σπουδῆς τῆς ἀστρονομίας.

νος, τρικέφαλος, και ὄφεις ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος ἀντί τριγών. Ἐμφανίζοντο ἀκολούθως εἰς τὸν Μίνω, Ῥαδάμανθον, και Ἀκαινον, τοὺς τρεῖς δικάστοις τῆς καταχθονίου βασιλείας, ὑφ' ὧν οἱ μὲν κακοὶ ἐβασανίζοντο, οἱ δ' ἀγαθοὶ ἀντημερίζοντο με' οὐρανίους ἀγαλλιάσεις.

Ὁ Τάρταρος, ἢ τὰ Τάρταρα, ὁ τόπος τῆς κολάσεως, ἦτον ἡ κατοικία τοῦ σκότους και τῆς φρίκης. Ἰκεῖ οὗ Ἄνταλος, διὰ μιὰν ἐγκλήμα τῆς ἐπιγείου ζωῆς, περιεκυκλοῦτο διηνεκῶς ὑπὸ ὕδατων, τὰ ὁποῖα ἐφειγον ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὡς αἰεὶ ἐξήτει νὰ σβίση τὴν καιουσαν αὐτὸν αἴψαν· και συγχρόνως ἐκρέμαντο ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ κλάδοι ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους καρποὺς βρύοντες, οἵτινες ἀπεμακρύνοντο, αἵμα τοὺς ἤγγιζεν ἡ χεὶρ του. Ἐκεῖ προσέτι ὁ Ἴξιον ἦτο με' ὄφεις δεδεμένος εἰς τὴν περιφέρειαν τροχῶ, ὅστις, ἀδικαίως περιστρεφόμενος, δὲν ἐσυγχῶρει κάμμιαν παῦσιν τῆς ἀργυρίας του. Ἄλλο εἶδος ποινητῆς ἐπασχεν ὁ Σίσυφος, καταδικασμένος εἰς τὸ ἀτελεύτητον ἔργον τοῦ κυλίειν πρὸς τὰ ἄνω μέγχε τῆς κορυφῆς ἀποτόμου ὁρους παμμεγέθη πέτραν, ἥτις μόλις ἐκεῖ φθάνουσα κατεκύλιε πάλιν εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς τόπον. Ἐξ ἑνὸς μέρους κακοῦργοι ἀνηλεῶς ἐμαστιγούντο ὑπὸ τῶν Ἐρινυῶν, ἐξ ἄλλου ἀσβεστοὶ φλόγαι ἐβλάσανίζον ἄλλους ταλαιπῶρους. Ἦδὲ Πήλοσιον, ἡ μονή τῶν μακάρων ἦτον ἐρασιμωπάτη και ἠδονικωπάτη χώρα. Πανταχόθ' ἐβλεπέ τις θαλαράδαση και δικαυγίαις ῥυάκας· ὁ ἀήρ ἦτο καθαρός, γαλήνιος, και εὐκράτος· τὰ πτηνὰ ἐκελάδου ἀδικαίως εἰς τοὺς ὁρυμῶνας, και φῆς, τῶν ἡλιακῶν λαμπρότερον, ἦτο διακεχυμένο καθ' ὅλην τὴν εὐδαιμόνια ἐκείνην χώραν.

Ὅστε μῆρμαι αὐτε λίπαι ἠνώχλων τοὺς κατοίκους αὐτῆς, οἵτινες ἐδαπάνων τὸν καιρὸν χαιρόμενοι τὰς ἡδονὰς, ὅσας μᾶλλον ἠγάπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ θανυμάζοντες τὴν σοφίαν και δύναμιν τῶν πολυαρίθμων Θεοτήτων. Ἡ Σρκασεία τῶν Ἑλλήνων σκοπὸν εἶχε μᾶλλον νὰ ἠδύνη τὴν φαντασίαν παρά νὰ ὠφελή τὴν διάνοιαν. Εἰς μεγαλαπειρεῖς ναοὺς ἐτίλων τὰς εὐχὰς και θυσιᾶς των· πομπαὶ δὲ, ἀγῶνες, δραματικαὶ διασκεδάσεις, και συμπόσια, ἐχαρακτήριζον τὰς ἐορτὰς αὐτῶν. Εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου ἀπετίετο περιπλήρον ἢ μέθη, ἢ ἀσχημωστῆς, ὁ θάρυξος, και παντὸς εἶδους ἀκοιλία. Μὲ τὰ καθήκοντα τῶν ἱερέων δὲν συνηθιζοῦντο και ἡ διδασκαλία τῆς ἠθικῆς· ἐκήρυττον μόνον ὅτι οἱ θεοὶ ἀπειτοῦσι δουλικὴν Θεραπείαν, και ἐξωτερικὸν τι δεῖγμα σεβασμοῦ ἀπὸ τοὺς λατρευτὰς των, τοὺς ὁποῖους και ἤδελον βραβεύσειν ἀναλόγως τῆς ἀφθονίας και ἀξίας τῶν προσφορῶν ἐνὸς ἐκάστου. Ἐκτὸς δὲ τῶν δημοσιῶν ἱεροπραξιῶν ἦσαν και τινες μυστικαὶ, τελοῦμεναι ὑπὸ τῶν μεμνημένων, πρὸς τιμὴν ἰδιαίτερων Θεοτήτων. Ἀπὸ ταύτας ἀξιαλογώτεροι ἦσαν αἱ πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρας ἐν Ἐλευσῖνι γινόμεναι, και κατ' ἐξοχὴν καλούμεναι τὰ Μυστήρια· ἀπαντες οἱ μεμνημένοι εἶχον ἐνορχον ὑποχρέωσιν ποτὲ νὰ μὴ τὰς ἀποκαλύψωσιν. Οἱ Ἀθηναῖοι μόνον ἦσαν δεκτοὶ εἰς

τὰς Ἐλευσιναίους τελετὰς, και πολὺ ἐφρόντιζον νὰ ὠφελήθωσιν ἀπὸ τοῦ ἰδιαίτερον αὐτῶν προνόμιου, πιστεύοντες ὅτι ὅσοι ἀπέθνησκον ἀμύητοι κατεδικάζοντο αἰωνίως νὰ κυλῶνται εἰς τὴν λάσπην και τὴν δυσωδίαν τοῦ Τάρταρου. Μὲ θάνατον ἐκολάζετο ὅστις ἤθελε διαδώσειν τὰ μυστήρια, ἢ παρευρεθῆν εἰς αὐτὰ, χωρὶς τακτικῶς νὰ μνησθῆ· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο, δὲν ἔλειπον παραβάται τοῦ νόμου, και ἀπὸ τὰς γενομένης ἀποκαλύψεως συμπεραίνομεν, ὅτι τὰ Ἐλευσιναῖα μυστήρια συνίσταντο ὡς ἐπιτοκλειστον ἀπὸ τοιαύτας κρυφίους ἱεροπραξίας και ὀπτικῶς πλάνας, ὁποῖαι ἤρμοζον νὰ διευγαῖρῶσι τὸν δεσποδαιμόνα σεβασμὸν και φόβον τῶν ἠπατημένων λατρευτῶν. Πομπαὶ, ἀγῶνες, μουσικῆ, και χορὸς ἐσυγκρότου μέρους ἀπαραίτητον τῆς ἐορτῆς ταύτης, ὡς και πάσης ἄλλης· και τὰ νυκτερινὰ ἔργα τῶν αὐτῆν τελοῦντων ἦσαν μόλις ὀλιγώτερον παράλογα και κακοῦδη παρά τὰ τῶν Βακχευτῶν.

Ἐπεται ἡ συνέχεια.

Ο ΦΙΛΑΛΗΘΗΣ ΠΕΡΣΗΣ.

ἈΠΟ τοὺς διασημότερους ἀγίους τῶν Μωυσαϊκῶν εἶναι και ὁ Ἄβδουλ Καδέρ, ὁ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Σουφιδῶν τῆς Περσίας. Ἰστορεῖται περὶ αὐτοῦ, ὅτι, νεώτατος ἀκόμη, εἶδε κλίειν εἰς τὸν θρησκευτικὸν βίον, και ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Βαγδάτιον διὰ νὰ παιδευθῆ. Ἦ ἡ μήτηρ του συγκρατενευτεν ἐκβαλοῦσα δὲ ὀγδοῦντα φλωρία, τὸν εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ και εἶχεν ἀδελφῶν, τὸ ἥμισυ ἠθέλειν εἶσθαι ἡ κληρονομία του. Ἐκαμε δ' αὐτὸν νὰ ὑποσπῆθῆ σαρμπερπῶς, ὅτε τὸν ἔδωκε τὸ χρυσίον, ποτὲ νὰ μὴν εἶπη ψεῦδος, και ἔπειτα τὸν ἀπεκρίθησε, λέγουσα, "Ὑπαγε, εἴ μιν, σὲ παραδίω εἰς τὸν Θεόν· εἶος τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως δὲν ἐλπίσω νὰ σὲ μεταίδω."

Ἀφῶ ὁ νέος ἐφθασεν εἰς τὴν Ἀμαδῶν, ἡ συνοδία, μεθ' ἧς ἀδοιπορεῖ, ἐληστεύθη ἀπὸ ἐξήκοντα ἱερεῖς. Εἰς τῶν ληστῶν ἠρώτησεν αὐτὸν τί εἶχε. "Ἐσσαράκοντα φλωρία," εἶπεν ὁ Ἄβδουλ Καδέρ, "εἶναι βαμμένα ὑποκάτω εἰς τὸ φρέμα μου." Ὁ ἀνθρωπος ἐγάλασε νομίζων ὅτι τὸν περιπαίζει. "Τί κρατεῖς;" τὸν εἶπεν ὁ νέος. "Ὁ νέος ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. "Ὅτε δ' ἐμοιρίζοντο τὰ λάφυρα, προσεκλήθη εἰς λαφιδίον τι, ὅπου ἔστικεν ὁ ἀργηγός των. "Τί εἶχες σὺ, μικρὰ μου;" ἠρώτησεν αὐτὸς. "Ἀκόμη τίνα εἶπα εἰς δύο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σου," ἀπεκρίθη τὸ παιδίον. "Εἴγω τεσσαράκοντα φλωρία συνεβδαμμένα εἰς τὰ ἐνδύματά μου." Ὁ ἀρχηγὸς ἐπρόσταξε νὰ σχιθεῖσαι, και εὐρήκε τὸ χρυσίον.

"Και τί σὲ ἐκαμεν," εἶπεν αὐτὸς, εἰς ἄκρον ἐκπεληγμένου, "νὰ φανερώσης τόσον ἐγγήγορα τὰ τόσον καλὰ κρυμμένα;" "Ἠπειδὴ," ἀπεκρίθη ὁ Ἄβδουλ Καδέρ, "ὀέλω νὰ φυλάξω τὸν λόγον, τὸν ὅποιον ἔδωκα εἰς τὴν μητέρα μου, ὅτι οὐδέποτε θέλω κρύψειν τὴν ἀλήθειαν." "Ἐκνον," εἶπεν ὁ κλέπτης, "ἔχεις σὺ, ὁ τόσον μικρὸς, τοιαύτην αἴσθησιν τοῦ πρὸς τὴν μητέρα καθήκοντός σου, και εἶμαι ἐγὼ, ὁ τόσον μεγάλος, ἀνάσθητος τοῦ πρὸς τὸν Θεόν χρέους μου; Δός με τὴν χεῖρά σου, ἀθῶον τέκνον," ἐξηκολούθει, "διὰ νὰ ὁμοῦ μετανοίαν ἐπ' αὐτῆς." Ἐφῶντι δ' ἐκαμεν αὐτοῖς, και οἱ σπαδοὶ του ὄλοι ἐξεπλάγησαν. "Σὺ," εἶπεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν, "μὲς ὠδήγησες εἰς τὸ κακόν· σὺ ὠδήγησέ μας και εἰς τὴν ἀρετήν"· ἀμῆσως δὲ, κατὰ προσταγὴν αὐτοῦ, ἀπέδωκαν τὰ λάφυρα, και ἔωσαν μετάνοιαν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ φιλαλήθους τέκνου.

ΠΕΡΙ ΥΓΕΙΑΣ.

ΥΓΙΗΣ νοτῆς ἐν υγιεῖ σώματι ἐλογίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ μέγιστον ἀγαθόν. Δὲν εἶναι λοιπὸν τὸντι παράδοξον, ὅτι και ἡμεῖς οἱ ζῶντες μετὰ τόσους αἰῶνας, ἀφῶ ἐκηρύχθη αὕτη ἡ ἀλήθεια, δὲν ἐμάθομεν ἀκόμη πόσον εἶναι ἀναγκαῖον πάντα κόπον νὰ καταβάλλωμεν ὑπὲρ τῆς σωματικῆς υγείας; Ἴσως τινὲς ἀμυβᾶλλον. Ἴσως φρονοῦν ὅτι αἱ νοητικαὶ δυνάμεις, και ἡ εὐμένεια ἡ δυσμένεια τῆς διαθέσεως, οὐδὲως ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ σώματος. Ἄλλ' ἀς συμβουλευθεῖσαι τὴν ἰδίαν αὐτῶν παρατήρησιν.

Τὰ μίσα τῆς υγείας εὐρίσκονται εἰς τὰς ἰδίας ἐκάστων χεῖρας. Ἀγαθὸν τόσον πολυτίμον ἢ θεῖα Πρόνοια δὲν ἐμπιστεύεται εἰς ξένους· και ἀς ἐνδυνάμωμεθα, ὅτι τὸ ὄψρον τοῦτο παραμελούμενον μᾶς καταδικάζει ἐνώπιον τοῦ Δημιουργοῦ. Ἦ υγεία θεωρεῖται ὡσεὶ τάλαντον, περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ὁποῖου εἴμεθα ὑπεύθυνοι. Ἀπὸ τὰ πρῶτα λοιπὸν καθήκοντα εἶναι και ἡ σπουδὴ τῶν περὶ αὐτῆς νόμων—τοῦτο δὲ λέγεται φυσιολογικὴ ἐκπαίδευσίς.

Σοβαρὰ ταῖοντι και ἀξιωμαθύνοντες ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὡς ἐπί το πλεῖστον ἡμεῖς αὐτοὶ ἐπιφέρομεν τὰς ἡμετέρας νόσους· ἢ, ἀν δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἀμαρτίαν ἢ ἀρροσύνην, πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν ἢ τὴν ἀργονοίαν τῶν ἐπιστατῶν τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας, ἢ μᾶς ἐπεφορτίσθησαν κληρονομία παρὰ τῶν γονέων μας. Ἴσως δὲ και ἐκεῖνοι ἐλαβον αὐτὰς ἀπὸ τοῖς γονεῖς των. Ἦσταλάθησαν ὑπὸ τῆς Προνοίας, και ἐσταλάθησαν ὡς ποιητὴ διὰ τὴν παράβασιν τῶν φυσικῶν νόμων τοῦ Ἰψίστου.

Ἀλίβε, παραδείγματος χάριν, κορασίδα μαλθακῶς ἐν μεγαλοπύλει ἀνατεθραμμένη, ἐπὶ μὲν τῆς παιδικῆς ἡλικίας κεκλεισμένη εἰς τροφεῖον, ἐπὶ δὲ τῆς νεανικῆς εἰς κοινοβιακὸν φροντιστήριον, και μηδέποτε συνειθισθεῖσαν εἶτε εἰς ἀέρα εἶτε εἰς γυμνασίον, δύο τινὰ, τὰ ὁποῖα ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ κατέστησεν ἀναγκαῖα πρὸς υγείαν. Ὑπανδρεῦεται ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην ἰσχύν. Ἦ κάλλη τῆς μαραίνονται ταχέως. Ἄπαυδα εἰς τὰ βαρῖα καθήκοντα τῆς παιδοποιίας, τῆς γαλακτοτροφίας, και τῆς ἐπαγρυπνήσεως τῶν τέκνων τῆς, και ἀποθνήσκει πρόωγα· οἱ δὲ γνώριμοὶ τῆς παραπονούμενοι ἐκφωνοῦσι, "Πόσον ἀκατανόητος ἡ Πρόνοια! μήτηρ ἀφρέθη ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς ἐν τῶ μίσω τοῦ βίου!" Ἦ Πρόνοια ἤθελε τοῦτο; "Ὅχι· ἡ Πρόνοια εἶχε προσδιωρισμένα εἰς αὐτὴν ἐβδομήκοντα ἔτη χρόνου διάστημα ἱκανὸν ἔστε και τὰ τέκνα τῆς νὰ ἀναδρέψῃ, και τὰ τέκνα τῶν τέκνων τῆς νὰ ἰδῆ· ἀλλὰ δὲν ὑπέγκουσε τοὺς νόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ, και κατὰ συνέπειαν ἀπέθανε.

Και πατὴρ δὲ τελευτᾷ ἐν τῶ μέσῳ τῶν ἡμερῶν του. Εἶναι ὠφέλιμος και περιβλεπτος ἀνὴρ, ἐξοχος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του. Γενικὴ βοή ἀκούεται πανταχόθεν, "Πόσον παράδοξα τὰ τῆς Προνοίας!" Ἄλλ' ὁ δικ-

γόρος ὅτος εἶχε συνήθειαν νὰ μελετᾷ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς νυκτὸς, νὰ ἐξοδεύῃ τὴν ἡμέραν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ και τὰ δικαστήρια, νὰ τρώγῃ τρυφήλα γεύματα, και νὰ πίνῃ παντοειδεῖς οἶνους. Καθ' ἡμέραν παρέβαινε τοὺς νόμους, ἀφ' ὧν ἡ υγεία ἐξαρτᾶται. Λοιπὸν ἡ Πρόνοια τὸν ἐθανάτωσεν; Ἀλλὰ δὲν παύει ἐνταῦθα τὸ κακόν· διότι αἱ ἀσθενεῖαι τοῦ πατρὸς πολλάκις μεταδίδονται, και ἡ φιλάσθενος μήτηρ σπανίως ἀφίνει ὀπίσω τῆς εὐρύστα τέκνα.

Συνειθίζουσιν αἱ κυρίαὶ τοῦ συρμοῦ νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ὁδοὺς τὸν χειμῶνα με' λεπτὰ πέδιλα και λεπτοτέρας περικνημίδας. Ὑγιῆς ἀκραιά νεάνις, με' τοιαύτην ἐνδυμασίαν τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ παραβαίνουσα, πληροῖνι τὸ πρόστιμον· καλύεται ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, κρυολογεῖ, πυρέσσει, και ἀποθνήσκει. "Πόσον μᾶς κατεπίκρανεν ἡ Πρόνοια!" ἐκφωνοῦν οἱ φίλοι αὐτῆς· ἀλλ' ἐρωτῶμεν, Ἦ Πρόνοια, ἡ τῆς κόρης ἡ μαρία;

Εὐειδῆς ἀπαλὴ νόμφη ὑπάγει, νύκτας κατὰ συνέχειαν, εἰς συναναστροφὰς πρὸς τιμὴν τοῦ γάμου τῆς συγκροτούμενας. Ἴσως τὴν ποιεῖ ὀλίγον ὁ λαίμαξ, και ἡ δυσκρασία τοῦ καιροῦ εἶναι πρόδηλος· μ' ὅλον τοῦτο, πρέπει ν' ἀφίρη γυμνὸν τὸν τράχηλον και τοὺς βραχίονας· διότι ποῖος εἶδέ ποτε νόμφην κατεσεκαπασμένην εἰς ἐσπερινούς χορούς; Φλόγῳσις γεννᾶται· εἰς τοὺς πνεύμονας, και ἀποθνήσκει πρὶν παρέλθωσιν αἱ νυμφικαὶ τῆς ἡμέρας. Κατηγορεῖται πάλιν ἡ Πρόνοια, ὅτι ἐπῆρεν αὐτὴν ἐν τῶ μέσῳ τῆς εὐδαιμονίας και τῆς ἐλπίδος. Φεῦ! δὲν ἐκοφεν αὐτὴ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῆς;

Χαιρικὴ νεάνις, εἰς ἀστατον κλίμα ἐκτεθειμένη, ἀγοράζει νέον μεταξωτὸν ἐνώ τῆς χρειάζεται φλαννέλα. Πάσχει ἀκολούθως ἀπὸ ρευματισμόν. Τί πρέπει τώρα νὰ στοχασθῆ, ὅτι ὁ Θεὸς ἔστειλε τὰ ρευματικά, ἢ ὅτι τὰ ἐπέφερεν ἡ νενοδοξία τῆς;

Ἀς στοχασθῶμεν τί πλῆθος νόσων γεννᾷ ἡ πολυφαγία, ἡ πολυπόσια, ἡ τοῦ πλούτου ἢ τῆς ὀδῆς μερίμνα, ἡ ἀμέλεια τῆς γυμνάσεως και τῆς καθαριότητος, ἢ παράλογος ἐνδυμασία, τὸ τοῦ στήθους ὑπερβολικὸν σφιγγίμον, κτλ. κτλ. ὄλοι δὲ προσάπτονται εἰς τὴν Πρόνοιαν! Τοῦτο οὐχὶ μόνον ἀγνοίαν, ἀλλὰ και ἀσέβειαν δεικνύει.

Τὸ ἐπαναλαμβάνομεν. Ἦ παράβασιν τῶν νόμων τοῦ Θεοῦ ἐπιφέρει τὰς ἀσθενείας. Ἄν οἱ φυσικοὶ νόμοι μετ' ἀκριβείας ἐφυλάσσοντο ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ἤθελον ἐξαλειφθῆν αἱ φοβεραὶ νόσοι, αἱ ἀποκόπτοισαι τὴν ζωὴν, και αἱ μακροχρόνιοι ἀρρώστιαί, αἱ κενιστῶσαι αὐτὴν βάσανον. Οἱ καλῆτεροι γνωρίζοντες τὸ φυσικὸν σύστημα φρονοῦν ὅτι ἡ θανυμάσιος αὕτη μηχανὴ, τὸ σῶμα, ὁ ὠραίος ὅτος ναὸς, ἤθελε φεείρεσθαι βαθμηδὸν, και οἱ ἀνθρωποὶ ἤθελον ἀποθνήσκειν καθῶς ὀλίγοι τινὲς τώρα, ὡσεὶ ἀποκοιμώμενοι.

Σημειωτέον δὲ και ὅτι τῶν ἀμαρτιῶν μας τὰ δεινὰ ἀποτελέσματα συγκιρῶνται ὑπὸ τῆς ἀμαθότητος τοῦ

Θεοῦ. Ἰνόντι, ὡς πατήρ μᾶς εὐσπλαγχνίζεται. Πα-
λὸ πνευματικὸν ὄφελος δύναται τις νὰ λάβῃ ἀπὸ σω-
ματικῆν κακοπάθειαν. Εἰς μὲν τὰς ἡμετέρας νόσους
ἐμποροῦμεν ν' ἀποκτήσωμεν καρτερίαν, ὑπομονὴν, καὶ
ταπεινοφροσύνην· εἰς δὲ τὰς ξένας μαθάνομεν τὴν συμ-
πάθειαν, τὴν ἀνοχὴν, καὶ τὰς γενναίας θυσίας.

Ἄλλὰ τίς ἀμφιβάλει ὅτι ἡ ὑγεία εἶναι προτιμωτέρα
τῆς ἀρρώστιας; Ἄς μανθάνωμεν λοιπὸν τοὺς νόμους
ἀπ' ὧν ἐξαρτᾶται, καὶ ἅς ὑπακούωμεν αὐτοὺς.

ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ ΚΥΝΗΓΕΣΙΑ.

Τὰ ἐπόμενα ἔγραψεν Ἄγγλος ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας.

Τὴν 2αν Σεπτεμβρίου 1832, ἔμαθεν ὁ Εἰσπρά-
κτωρ τῆς Γυναβελίας, ὅτι ἄγγλοι τινας ἐλέφαντες εἶ-
χον φανῆν εἰς τὰ πέρα τῆς Κουταλλάμ. Συνοδία κυ-
νηγῶν πάραυτα συνεκροτήθη, καὶ πολλοὶ ἐντόπιοι κυ-
νηγοὶ ἐμισθώθησαν. Εἰς τὰς ἑπτὰ ἡμέσιν τὸ πρῶτ'
ἐκινήσαμεν ἄριπποι ἀπὸ τὰς σιηνάς μας, καὶ ὠδεύσα-
μεν τρία μίλια εἰς ἀνοικτὸν τινα τόπον, ἔχοντα ἐξ
ἐνὸς μέρους ὄρυζῶνας, ἐκ δὲ τοῦ ἄλλου δάσος. Ἄφου ἔπε-
ριμεινάμεν ἀρκετὴν ὕψαν, ὁ ὄπλαρχηγὸς Β. καὶ ἐγὼ,
διαβάντες τοὺς ὄρυζῶνας, ἐστάθημεν ὑπὸ τὴν σκιάν
δένδρου. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἤκούσαμεν τὸ σάλπι-
σμα ἐλέφαντος· ἐτρέξαμεν δὲ πάραυτα διὰ μέσου τῶν
ὄρυζῶνων μέχρι τῶν γονάτων καταλασπωθέντες, ἀλλὰ
ματαιαίως· ἐφθάσαμεν μόνον εἰς τὰ ἴχνη ἐνὸς ἀπὸ τὰ
ζῶα, ἔπειτα δ' ἐτρέξαμεν ἑπτακοσίους πῆγεις μέσα εἰς
τὸ δάσος. Τίποτε ὄμως μὴ ἀνακαλύψαντες ἐνταῦθα,
ἐγὼ μὲν καὶ ὁ ὄπλαρχηγὸς Β. ὑπήγαμεν εἰς τὴν κοίτην
τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εἶχομεν ἰδεῖν τὰ ἴχνη, ὁ δὲ Εἰσ-
πράκτωρ ἐμβήκεν εἰς τὸ δάσος. Ἄποτυχόντες καὶ
ἀσυπόμοιοι, σχεδὸν ἀπεφασίσσαμεν, παραιτηθέντες ἀπὸ
τοῦ κυνήγιου, νὰ ἐπιστρέψωμεν οὐκαθεὶ· ἀλλὰ τὴν σιγι-
μὴν ταύτην μετεμψυχώθημεν, ἀκούσαντες δύο πυροβο-
λήσεις ἐμπροσθέν μας, ἀμφοτέρως τοῦ Εἰσπράκτορος.
Ἐδράμομεν ὅσον τάχιστα, δάση, λαγκαθία, καὶ ρυά-
κια διερχόμενοι, ὥσπου, τέλος, ἀπὸ τὴν κορυφὴν φάραγ-
γος εἶδομεν τοὺς ἐλέφαντας. Ἦτον αὕτη στιγμή με-
γάλης συγκινήσεως. Ἄπαντες ἡμεῖς διεσκορπισμένοι.
Ὁ Εἰσπράκτωρ εἶχε πιάσειν τὴν μέσην ὁδὸν, ὁ ὄπλαρ-
χηγὸς Β., κυνηγοὶ τινες, καὶ ἐγὼ τὴν ἀριστερὰν, ἄλλοι
δὲ τινες συμβοληθοὶ μας κατέβαινον ἀπὸ τὴν δεξιάν.
Τὸ κατ' ἐμὲ οὐδὲν ἀκόμη ἔβλεπον παρ' ἐν τι, τὸ ὅποιον
μ' ἐφαίνετο καλύβη ἐντοπίων ἐστεγασμένη με φύλλα·
ἀλλ' ἀφού ὀλίγους πῆγεις προσχώρησα, μὲ παρῆσθη αἰ-
φνιδίως εἰς τὴν ὄρασιν ἡ παμμεγέθης κεφαλὴ τοῦ ἐλέ-
φαντος ἄνωθεν τοῦ δάσους περισεισμένη, ἐντὸς δεκα-
πέντε πηγῶν ἀπὸ ἡμᾶς. Ὁ ὄπλαρχηγὸς Β. καὶ εἰς κυ-
νηγὸς ἦσαν καδυντὸ ἐμπροσθέν μου· ὅλοι ἐπυροβολήσα-
μεν ταῦτοχρόνως, καὶ εἰς τὸσον εὐθεῖαν γραμμὴν, ὥστε
ἡ ἄκρη τοῦ πυροβόλου μου ἐκτύπησε τὸν κυνηγόν, τὸν
ὁποῖον καὶ κατὰ πρῶτον ἐνόμισα ὅτι εἶχον τουφεκίσαι.
Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο, μολοντί ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἀσή-
μαντον, μ' ἐτάραζεν ὀλίγον τι. Ὁ δὲ μέγας ἐρεθισμὸς,

τὸν ὁποῖον ἐπροξένησεν ἡ κατὰ πρώτην φοράν ὄψις ἀγρί-
ου ἐλέφαντος· ἐλευθέρου καὶ εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κατά-
στασιν, διήγειρεν αἰσθήματα ἐλπίδος καὶ φόβου, ἐκτε-
νῆ καὶ ἀπερίγραπτα.

Τὸ τρομακτικὸν φαινόμενον τοιοῦτου παμμεγέθους
ζώου ἐξέστησεν ἡμᾶς, καθότι μάλιστα ἐτύχομεν διε-
σκορπισμένοι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ὁ ἐλέφας
μετὰ φρικώδους σαλπίσματος ὤρμησε κατὰ τινας, τὸν
ὁποῖον δὲν ἤμπορούσα νὰ ἴδω, ἀλλὰ προχωρήσας εἶδον
εὐθὺς τὸν Εἰσπράκτ· τρέχοντα χωρὶς πύλου ἢ πυρο-
βόλου, καὶ τὸν ἐλέφαντα ἐξοπίσω του. Ἀμέσως ἐπυ-
ροβόλησα, σκοπεύων νὰ κτυπήσω ζωτικὸν τι μέρος ὑπο-
κάτω τοῦ αἵτιον· ἡ βολὴ ἐκτύπησε μὲν, ἀλλὰ κατὰ δυσ-
τυχίαν χωρὶς τὸ ποθεῖν ἀποτέλεσμα. Ὁ δούλος
μου, ὅστις ἐκράτει γυμνὸν τουφεκίον, ἐξεπίτηδες
διὰ τοιαύτην χρεῖαν, ἔστειλε δέκα ἢ δεκαπέντε πῆγεις
μακρὰν ἀπὸ ἐμὲ, πολὺ διάστημα εἰς τοιαύτην ὕψαν·
ἀλλ' ὅσον τάχιστα ἠλλάξαμεν τουφεκίον. Εὐθὺς ἐστρά-
φη, καὶ τὴν στιγμήν ταύτην τὸ θηρίον ἐπίασε τὸν Εἰσ-
πράκτορα, καὶ τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν γῆν. Χωρὶς
ἀναβολὴν ἐστάθμισα τὸ πυροβόλον μου, μετὰ τὴν ἐλπίδα
ὅτι ἤμπορούσε νὰ τύχῃ ὥστε νὰ σώσω αὐτόν. Ὁ ἐλέ-
φας περιστράφη εἰς μέρος τοῦ δένδρου, κρατῶν εἰστί
μετὰ τὴν προβοσκίδα τὸν Εἰσπράκτορα, καὶ εἶδον ὅτι
μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχον ἐμπό-
διόν τι· ἔσυρα λοιπὸν, καὶ κατὰ θέσιν πρόνοιαν τὸν
εὐρήκα εἰς τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν. Ἐκλονήθη, ἐσκάν-
δαψεν, ἔρριψε τὸν Εἰσπράκτορα, καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς
νὰ τὸν πατήσῃ. Ὁρμησα τότε εἰς τὰ ἐμπροσθεν,
σκοπεῖν ἔχων ν' ἀδειάσω καὶ τὸ δευτερόν μου λαμνιον·
ἀλλ' ἐπειδὴ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἐλέφαντος ἐμισολάβη-
σαν πράγματά τινα, διέφυγε, καὶ ὄλας ἔγινεν ἄφαντος
ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὁ Εἰσπράκτωρ ἔκειτο κα-
ταγῆς ὡς νεκρός· ὄνος δὲ καὶ ζάλη ἐπίασεν ἐμὲ εἰς
τὴν κεφαλὴν· ἐνῶ διευθυνομένη πρὸς αὐτόν, ἐκινήθη,
καὶ ἐβλήθησεν αὐτὸς ἑαυτὸν, πιάσας τὸ δένδρον· ἔσπευ-
σα τότε, καὶ τὸν εὐρήκα ὡς ἀναστάντα ἐκ τοῦ τάφου,
με νεκρικὴν ὠχρότητα εἰς τὸ πρόσωπον· εἶδον αἷμα,
ἀλλ' ἦτο τοῦ ἐλέφαντος, στάζον ἀπὸ τὸ μέτωπόν του.

Οὐδέποτε θέλω λησμονήσειν μ' ὅποια αἰσθήματα
εἶδον τὸ τέρας ἐφορμῶν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μάλι-
στα μ' ὅποια αἰσθήματα εἶδον τὴν παμμεγέθη αὐτοῦ
προβοσκίδα περιτυλισσομένην καὶ ἀναλαμβάνουσαν τὸν
φίλον μου. Ὁ Εἰσπράκτωρ ἦτο φυσικῶς σχεδὸν λειπο-
θυμημένος· παρητήσαμεν τὴν καταδίωξιν, καὶ τὸν ἐφέ-
ραμεν ρακίον καὶ νερόν, τὰ ὅποια τὸν ἐζωογόνησαν, καὶ
μᾶς εἶπεν ὅτι, ἀφού ἐπροχώρησεν ἕως ὅκτῳ πῆγεις πλη-
σίον τοῦ ἐλέφαντος, ἐπυροβόλησε, στοχαζόμενος ὅτι
κατὰ τὸ σῆμας ἤθελεν ὀπισθοδρομήσειν· ἀντὶ τούτου
ἐφόρμησε κατ' αὐτόν. Ἐπυροβόλησε τότε καὶ δεύτε-
ρον πέντε πῆγεις μόνον μακρὰν τοῦ κτήνους, καὶ ἐφυ-
γεν, ἀλλὰ τὸ ζῶον ἐπρόφρασεν αὐτόν· ἔρριψε λοιπὸν
τὸ τουφεκίον κατεπάνω του, καὶ ἐξήτησε νὰ περιστρα-
φῇ εἰς δένδρον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης πανούργος πε-

ριστράφη ὁμοίως εἰς τὸ δένδρον, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὴν
τράχηλον, καὶ τὸν κατέρριψεν· ἐξήτησε τότε νὰ τὸν κεν-
τρίσῃ· ἀλλὰ κατὰ θέσιν πρόνοιαν οἱ χαυλιόδοντες
ἐκτύπησαν εἰς τὴν γῆν ἐκατέρωθεν αὐτοῦ, καὶ οὕτω δι-
εσώθη. Ὁ Εἰσπράκτωρ ἤσθάνθη ἔπειτα ὅτι ὁ ἐλέ-
φας ἀνέλαβεν αὐτὸν μετὰ τὴν προβοσκίδα του, ἤκουσεν
ἐπαμένως τὸ τουφεκισμὸν μου, καὶ πάραυτα εὐρέθη κα-
ταγῆς. Μίαν ἢ δύο στιγμὰς ἀπέμεινεν ἠσυχος ἐκεῖ,
ἔπειτα δ' ἐκλίβεν ἐλαφρὰ, καὶ εἶδεν ἐστραμμένα πρὸς
ἑαυτὸν τὰ νῦα τοῦ ἐλέφαντος.

Εἰκοσι βόλται τοιλάχιστον πρεπεῖ νὰ ἐπῆρε μεθ' ἑαυ-
τοῦ ὁ ἐλέφας. Ἰσως δ' ἐπρόκρινεν τὸν Εἰσπράκτορα διὰ
τὸ στιλπνὸν λευκὸν χρῶμα τοῦ ὑδύματός του.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἐμὸ ἦμεν ὅτι κυνηγοὶ τινες
εἶχον θανατώσειν τὸν ἐλέφαντα, ὅστις περιεπλανᾶτο
εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐπληρώθη. Ἦτο δὲ τὸ μήκος δεκα-
τέσσαρας πόδας, καὶ τὸ ὕψος ἕνδεκα. Αἱ βολίδες μου
εἶχον κτυπήσειν αὐτὸν εἰς τὸν τράχηλον καὶ τὸ ἀριστε-
ρὸν ἦμμα, καὶ ἡ κεφαλὴ του ἦτο κατατρυπημένη.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ.

ΜΕΓΑ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἀπόστολοι,
ἐμπλησθέντες τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐπαρρησιάζοντο
πανταχοῦ, τεθωρακισμένοι τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀρραβίαν.
Ὁ πρὸ μικροῦ ἀρνηθεὶς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τὴν
παιδίσκην αὐτὴν τοῦ Ἀρχιερέως κηρύττει ἐνώπιον αὐ-
τοῦ τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῶν ὀμοβιβάτων του, Ἄννα, Ἰω-
άννου καὶ Ἀλεξάνδρου, ὅτι δὲν ὑπακούει πλέον εἰς αὐτούς,
ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν· εἰς τὴν καλουμένην Ἰσραϊὴν Πύλῃν
τοῦ Ἰερου ἐμπνους ἔρχεται, στερεώσας τὰς βάσεις καὶ
τὰ σφυρὰ χαλιῶ τινος· ὁ λαὸς ἐκθαμβὸς τρέχει πρὸς
αὐτόν· ὁ δὲ Καϊάφας, στήσας αὐτόν εἰς τὸ μέσον, ἐρω-
τά, Ἐν ποίᾳ δυνάμει καὶ ἐν ποίῳ ὀνόματι ποιεῖς
ταῦτα;— Ἀρχοντες τοῦ λαοῦ, ἀποκρίνεται ὁ ἐνθους μα-
θητὴς τοῦ Χριστοῦ· Ἀρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ πρεσβύ-
τεροι τοῦ Ἰσραὴλ, γνωστὸν ἔστω εἰς πάντας ὑμᾶς καὶ
εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι ποιῶ ταῦτα ἐν τῷ
ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, τὸν ὁποῖον
ἐσταυρώσατε. Οὕτως ὑπῆρξεν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενημέ-
νος παρ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γεγνημένος εἰς κε-
φαλὴν γωνίας.

Ἅγιος ἐνθουσιασμὸς κυριεύει τὰς καρδίας τῶν πρῶ-
των Χριστιανῶν κατὰ τὸν πρῶτον αἰῶνα. Οἱ πλοῖσοι
αὐτῶν πιλοῦσι τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις των, καὶ
διαμερίζουσιν αὐτὰ εἰς ὄλους. Ὅλοι ζῶσιν ἐν ἀγα-
λιάσει, ἐν ἀφελείᾳ καρδίας, ὅλοι ἐν ἰσότητι, καὶ ἡ χά-
ρις τοῦ Θεοῦ καταβαίνει ἐπὶ πάντας.

Ὁ δυνάστης Κανθάκης καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἄρματος
ἐπιστράφει ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ εἰς τὴν Αἰθιοπίαν. Ὁ
Ἀπόστολος Φίλιππος ἀνοίξας τὸ στόμα πρὸς αὐτόν εὐ-
αγγελίζεται τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Χριστοῦ. Πιστεύω
καὶ παραδέχομαι ταύτην, φωνάζει ὁ βάρβαρος· καὶ
βύακα βλέπων κατὰ τὴν ὁδόν, Ἰδοὺ ὕδωρ, λέγει πρὸς

τὸν Φίλιππον· Ἰδοὺ ἀπόλουσε τὸν παλαιὸν σαρκικὸν
ζυθωποιν, καὶ βάπτισέ με ἄγνόν καὶ πνευματικόν.

Ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἡ Ἰουδαία κινδύνους ἀρκοῦντας καὶ
καταδιώξεις ἀρκοῦσας, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ διαμοι-
ράζονται τὰς βασιάνους ὄλων τῶν βασιλείων, καὶ δια-
σπείρονται εἰς τὴν οἰκουμένην· ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἀει-
θάσσου κόσμου, καὶ τὸν μαλακύνουσι· καὶ καθὼς ὁ κα-
ταβαίνων ἐξ οὐρανοῦ ὑπὲρ δίδει ἄρτον εἰς βρωσίν, οὕ-
τως ὁ θαυματουργὸς λόγος τοῦ Ἰησοῦ δίδει τροφήν εἰς
τὰ ἔθνη· ἡ δὲ κολοσσαία δύναμις τῆς Ῥώμης εἰς τὸν
ἱστορικὸν ἐνθυμίζει τὴν ὑπὸ τοῦ προφήτου Δανιήλ ἀνα-
φερομένην ἐκείνην εἰκόνα, τῆς ὁποίας ἦτον ἡ κεφαλὴ
ἐκ χρυσοῦ, αἱ χεῖρες ἐκ ἀργύρου, οἱ μῆροί ἐκ χαλκοῦ, καὶ
οἱ πόδες ἐκ ὀστράκου. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπεσχίσθη ὡς
λίθος ἄνωθεν, καὶ τῆς ὑπερφουδῆς ἐκείνης εἰκόνας ἐπά-
ταξε τοὺς ὀστρακίνους πόδας, καὶ μετέβαλεν αὐτήν εἰς
κοινορτόν· ὁ δὲ λίθος ὁ πατάξας τὸ εἰδωλον ἔγεινεν
ἄρος μέγα, καὶ ἐπλήρωσε τὴν γῆν.

Ὁ Ἰησοῦς παρέλαβε μαθητὰς, ἀλιεῖς ἀγραμμάτους·
ἀλλὰ τὸ κήρυγμα κυριεύει τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ὑπὸ
ἀλιέων μεταστρέφοντων, καὶ εἰς οὐδὲν βλάπτει τῶν κη-
ρύκων ἡ εὐτέλεια, ἀλλ' ἡ τοῦ κηρυττομένου θρησκευμα-
τος ἰσχὺς ἀνατρέπει πάντα τὰ περιφράγματα. Καὶ
ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος, καὶ ἡ Ῥωμαϊκὴ μοναρχία, ἡ
μὲν γενικὴ γλῶσσα, ἡ δὲ γενικὴ κυβέρνησις τοῦ τότε
πεφασισμένου κόσμου ἐκκενοῦσι μὲν πᾶν βέλος κατ' αὐ-
τόν τοῦ θρησκευματος, ὑποχείριτοι δὲ τελευταῖον γενό-
μενοι, κατὰσταίνονται τούτου αἱ ἰσχυρότεροι σύμμαχοι.
Οὕτως, ὁ σταυρὸς ἐξετάθη μὲν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ'
ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ἐκτείνας τὰς χεῖρας συνή-
γαγεν εἰς ἑαυτὸν τὰ ἔθνη. Οὕτως, ὁ σταυρὸς ἠπλώ-
θη μὲν κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ
κόσμος ἐπληρώθη ἀληθείας· καὶ καθὼς, ἡλίου φανέν-
τος, τὸ σκότος ἀποδιώκεται, καὶ τὰ θηρία εἰς τὰς ἑαυ-
τῶν φωλεὰς ὑποκρύπτονται, καὶ ἀνδροφόνου λησταὶ εἰς
τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων ἀνατρέχουσιν, οὕτως ἀπὸ τῆς
γῆς διώκεται τὸ σκότος, καὶ ἀφανίζονται τύραννοι
καὶ βασιανιστήρια, Ἀριῶδες καὶ ἀνθρωπίνων σαρκῶν
θυσιαστήρια. Πᾶν ὅτι θεῖον, πᾶν ὅτι μέγα, πᾶν
ὅτι ἀφελίμον ἢ ἀρχαία Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ὑπέκρυ-
πτεν εἰς ὀλίγους, τοῦτο τὸ πρόδρομον φῶς, λαμβάνον
ἡλιακὴν τὴν λαμπρότητα, διαχύνεται εἰς ἅπασαν τὴν
γῆν, καὶ εἰσδύει εἰς τὰς καρδίας καὶ εἰς τοὺς νόας ἐν
εἰδὲι θρησκευματος καὶ θεμαίνον καὶ φωτίζον, καὶ
ὡς θρησκευμα διατηροῦν τὴν δεσποτείαν αὐτοῦ· καὶ
τῆς τοῦ Σακράτους ἠθικῆς καταδιωκομένης τὸ πάλαι,
παμπληθεῖς φιλόσοφοι ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ ἄμβωνος με-
τὰ τῶν λαῶν φιλοσοφοῦσιν.

Ὁ Θεὸς ἐπλασε τὴν γυναῖκα, καὶ ἰδὼν αὐτὴν ἐμει-
δίασε, λέγουσιν οἱ ποιηταί. διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ δη-
μιουργήματός του· ἔθισσε δὲ ταύτην πλησίον τοῦ ἀνδρὸς
εἰς παράδεισον καὶ τόπον ὑπερφροντα τῆς καίσεως, καὶ
καταλαμβάνουσαν ἀπὸ πάσας τὰς ἀνατολάς τῶν ἀστέρων.
Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐλθὼν εἰς τὴν γῆν εὗρε τὴν

γυναίκα εκπαιδευτοῦ τοῦ βασιμοῦ της, καὶ ὡς κατωτέρας φύσεως πλάσμα θεωρουμένην· ἐκ τοῦ δουλικοῦ δὲ γυναικωνίου της τὴν ἐξήγαγε σύντρονον τοῦ ἀνδρός, καὶ τροφὸν καὶ διδάσκαλον τῶν τέκνων της. Ἐκ τούτου μεταρρύθμισις σωτήριος προέκυψεν εἰς τὴν κοινωνίαν· βελτιώσεως της τύχης τῶν γυναικῶν, ἐβελτιώθη ἅπας ὁ ἀνδρῶπις· τὰ ἥθη τῶν ἀνδρῶπων ἐξημερώθησαν, καὶ τὰ ἥθη ἐβελτιώσαν τοὺς νόμους.

Ὅτε ἐν μέσῳ της ἀποθεώσεως της Ὑλης, τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλληνική μυθολογία φησὶ κατέβηκε, καὶ ἡ Ῥωμαϊκή μάχαιρα ὑπεστῆριξεν, ὅτε ἐν μέσῳ τῶν φωτοσφυστήρων, ἐν μέσῳ τῶν Μάγων της Ἀνατολῆς, τῶν Μάντεων της Ἑλλάδος, τῶν Ἱερῶν της Αἰγύπτου, τῶν Δρυϊδῶν καὶ Εὐαγγῶν της ἐσπερίας Εὐρώπης, τὸ Εὐαγγέλιον μετέβηκεν εἰς τὰ ἔθνη, καταλθὼν ἐν σιγῇ τὸ ψεῦδος, καταστρέφον τὴν ἀπιστίαν, κηρύττον τὴν ἐλευθερίαν, ἀπαλλάττον τοὺς μεγιστάνας ἐκ μέσῳ τῶν αὐτῶν, καὶ ποιῶν αὐτοὺς διασπῆρας ἀρετῆς, τότε οἱ Ἀπόστολοι, τότε οἱ Πατέρες της Ἐκκλησίας, τότε οἱ Μεγαλομάρτυρες, δὲν ἦσαν μόνον οἱ χειραγωγοὶ τῶν ἔθνῶν πρὸς τὴν οὐράνιον μακαριότητα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι, οἱ κίρυκες της ἐλευθερίας καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν ἔθνῶν. Διὰ ταῦτα οἱ Αὐτοκράτορες τοῦ παριδιδοῦ εἰς τὰ στόματι τῶν λεόντων καὶ εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν παρδαλέων.—II. ΣΟΤΥΡΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΙΑΣ.

Εἰς ἀξιοθαύμαστον τινα λόγον, ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ἀγγλοαμερικανοῦ Εὐερέττου, διοικητοῦ μιᾶς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εὐρίσκωμεν τὰ ἐπόμενα.—

Αναθάνονται πολλοὶ ὅσοι νομίζουσιν, ὅτι μόνον οἱ εἰς ἐπαγγέλματος λόγῳ εὐρίσκουσιν καιρὸν νὰ δίδωσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Πάντη ἀλλῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. Κατ' ἐμὴν γνώμην, οἱ χειροτέχναι, οἱ γεωργοί, οἱ ἐργαστηριακοὶ καὶ ἄλλοι ἔμποροι, ἔχουσιν ἴσῃν εὐκαιρίαν μὲ τοὺς ἱατροὺς, τοὺς δικηγόρους, καὶ ἄλλους τῶν λογίων ἐπαγγελματιῶν ἄνδρας. Γνωρίζω τινὰς βαναύσους τεχνίτας, ἀνδράπους μάλιστα πολυσχόλους, οἵτινες ἔχουσιν τὴν διάνοιαν καλῶς κεκοσμημένην μὲ παντοίας ὠφελίμους γνώσεις, ἀπκτηθείσας ἐκ βιβλίων. Ἦθελον δὲ ὑπάρχειν πολλοὶ περισσώτεροι τοιοῦτοι, ἀν' ἡ ἐκπαίδευσίς τῶν κοινῶν μας σχολείων ἦτον ὑψηλοτέρου βαθμοῦ, καὶ ἂν εἰς ἕκαστον κοινὴν σχολεῖον εὐρίσκετο μία καλὴ βιβλιοθήκη. Θανασίον εἶναι τῶνόντι, πόσον καὶ εἰς τὰς πλείον ἀπαισίας περιστάσεις δύναται νὰ κατορθώσῃ πρὸς βελτίωσιν τοῦ νοῦς τοῦ ὁ σταθερὰν ἔχων ἀπόψασιν νὰ σπρισθῇ. Ἐσχάτως ἔπεσον εἰς χεῖρας μου ἐπιστολή, μνησολογημένη τὴν 9ην Σεπτεμβρίου (1838), τὴν ὡς ἀξιόλογος καὶ ἑαυτὴν, καὶ τὴν ἰσχυρῶς τὸ προκειμένον διανοητικῶς, ὡστε θέλω ἀναγνώσειν μέρος αὐτῆς, μολοντί εἶμαι βέβαιος εἶναι ἐγγράφῳ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ δημοσιεύσεως.

Ἡμῖν (λέγει ὁ συγγραφέας) ὁ νεώτατος πολλῶν ἀδελφῶν, καὶ οἱ γονεῖς μου ἦσαν πτωχοί. Μόνα μέσα

πρὸς ἐκπαίδευσιν ἀπήλαυον ὅσα παρεῖχε τὸ κοινὸν μας σχολεῖον· καὶ ταῦτων δὲ μ' ἀπεστέρησε δεκαπενταετῆ ὁ θάνατος τοῦ πατρός μου· διότι ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν αὐτοῦ ἀποβίωσιν ἠναγκάσθη νὰ γένω μαθητῆς σιδηρουργοῦ εἰς τὴν κώμην της γενέσεώς μου. Ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσω τὴν μάθησιν της σιδηρουργικῆς τέχνης, εἶχον ἤδη ἀποκτήσειν ἀκαταδάμαστον φιλαναγνωσίαν, διελθὼν ὅλα τὰ εἰς τὰς βιβλιοθήκας τοῦ χωρίου ἱστορικὰ συγγράμματα. Ἀπὸ ἐτελείωσα ὑπὲρ τὸν ἥμισυν καιρὸν της μαθητείας μου, συνήλαβον αἰφνης τὴν ἰδέαν νὰ σπουδάσω Λατινικά. Βοηθούμενος δὲ ὑπὸ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ, ὅστις εἶχε σπουδάσειν εἰς πανεπιστήμιον διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κόπων χορηγήσας τὴν δαπάνην, ἐπέρασά τὸν Βιργίλιον τὰς ἐσπέρας ἐνὸς χειμῶνος. Μετὰ τινα καιρὸν, τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσα εἰς τὸν Κικέρωνα καὶ ἄλλους Λατίνους συγγραφεῖς, ἤρχισα τὰ Ἑλληνικά. Περὶ τὴν ἐποχὴν δὲ ταύτην ἤμην ὑπόχρεως νὰ δίδω πᾶσαν ὥραν της ἡμέρας καὶ μέρος της νυκτός εἰς τὰ καθήκοντα της σιδηρουργίας. Μ' ὄλον τοῦτο, πάντοτε πλησίον μου ἔχων τὴν Ἑλληνικὴν γραμματικὴν, εὐρίσκον καιρίαν σειρήν, ἐνῶ ἐκτίπουν μεγάλον τινα σίδηρον, καθ' ἣν βάλλων ἐμπροσθέν μου τὸ βιβλίον εἰς ἀπόκρυφόν τι μέρος, ἐμελετοῦσα τὸ τῦ π τ ε ἰ, τῦ π τ ε ἰ, ἀπακατήρητος ὑπὸ τῶν συνεργατῶν μου, πλὴν πολλὰκις μὲ ὄχι μικρὰν βλάβην τοῦ εἰς τὸ πῶρ ἐργαλείου. Ἐὸ ἐσπέρας ἐκάθισον, ἀβσθήθης καὶ μόνος, εἰς τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὅμηρου· εἴκοσι δ' αὐτῆς βῆσι μὲν ἐπέρασαν ὑπὸ τὰ ὄμματα μου εἰς διάστημα ἐνὸς χειμῶνος. Ἐστράφη ἐπειτα εἰς τὰς νεωτέρας γλώσσας, καὶ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ἔμαθον ὅτι ἡ σπουδὴ τῶν Λατινικῶν ἦτον ἀρίστη προετοιμασία εἰς τὰς πλειότερας τῶν νεωτέρων διαλέκτων. Ταῦτα πολλὸ ἐσοδόν τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ γνωρίσω τὴν φιλοσοφίαν, παραγωγὴν καὶ συγγένειαν τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν. Ἠρχισα δὲ νὰ μὴν ἀρκῶμαι πλέον μὲ τὰς ὀλίγας ὥρας, τὰς ὁποίας μ' ἄφηνον διὰ τοιαύτας ἐροῦσας τὰ ἐπίπονα σιδηρουργικὰ χρέη μου. Πισήτησα λοιπὸν τὴν σφύραν καὶ τὸν ἄκρωμα, καὶ κατέφυγον εἰς τὴν πόλιν Νέον Ἀρμένον (New Haven), ὅπου ἐδιδάχθη παρ' ἑντοπίων τὰ Γαλλικά, Ἰσπανικά, Γερμανικά, καὶ Ἰταλικά. Ἐπιστρέψα δὲ μετὰ δύο ἐνιαυτοὺς εἰς τὸ χαλκεῖον, φέρων μετ' ἐμαυτοῦ ὅσα βιβλία εἰς αὐτὰς τὰς γλώσσας ἠδυνήθη νὰ προμηθευθῶ. Ἐτελείωσας τὰ βιβλία ταῦτα, ἤρχισα τὰ Ἑβραϊκά, μὲ σφοδρὸν πόθον νὰ διατρέξω νέον στάδιον· τὸσον δὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν κατέβηλον, ὡστε μετ' ὀλίγας ἐβδόμαδας ἠμπόρου νὰ ἀναγινώσκω δύο κεφάλαια της Ἑβραϊκῆς Γραφῆς πᾶσαν πρωΐαν πρὶν τοῦ ἡμεροκαμιάτου, —διότι ἄλλον καιρὸν παρὰ τοῦτον καὶ μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσημέριον δὲν εἶχον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ἀπὸ ὅθεν ἱκανῶς ἐγνώρισα καὶ τὴν διάλεκτον ταύτην, ἤρχισα νὰ περιστρέφω τοὺς ὀφθαλμοὺς ζητῶν μέσα, δι' ἣν νὰ μνηθῶ εἰς ἄλλας γλώσσας της Ἀσίας· ἀλλὰ μὲ βαθυτάτην λύπην εἶδον ἐμπροσθέν μου ἀνυπέβλητον σχεδὸν

ἐμφοράγμα, τὴν ἄλειψιν τῶν ἀπαιτουμένων βιβλίων. Παρευθὺς ἤρχισα νὰ διαλογίζωμαι περὶ της ἀφαιρέσεως τοῦ ἐμποδίου τούτου· μετὰ πολλὰ δὲ σχέδια, μ' ἐφάνη προτιμότερον νὰ ἐμβῶ ναυτῆς εἰς κἀνὲν πλοῖον διευθυνόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην, στοχασθεὶς ὅτι μὲ τοιοῦτον τρόπον ἤθελον ἐμπορέσειν νὰ συνάξω τὰ χρειαζόμενα βιβλία εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας τοῦ ἀνατολικοῦ κόσμου. Ὄθεν ἀπεχαιρέτησα πάλιν τὸ χαλκεῖον καὶ τὸ χωρίον της γενέσεώς μου, καὶ ὠδοιπόρησα πεθὸς εἰς τὴν Βοστώνη, πλέον παρ' ἑκατὸν μιλίων διάστημα, διὰ νὰ εἶρω πλοῖον εἰς τὴν Εὐρώπην διευθυνόμενος. Ἀλλ' ἔτυχε νὰ μὴν ἦναι κἀνὲν τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας· ἐνῶ δ' ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ πρακτέου, ἤκουσα κατὰ τύχην περὶ της ἐν Οὐόρκεστερ βιβλιοθήκης της Ἀμερικανῆς ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, καὶ πάραυτα διεύθυνα ἐκεῖ τὰ βήματά μου. Ἐπισκέφθη τὴν βιβλιοθήκην, καὶ μὲ ἀπερίγραπτον ἀγαλλίαν εὐρήκα τὴν βιβλία εἰς τὰς ἀρχαίας, νεωτέρας, καὶ ἀνατολικὰς γλώσσας, ὅσα ποτὲ πρότερον δὲν ἐφάντασθαι εἰς ἕνα τόπον συνηγμένα· ἐμπορῆ δὲ τις εὐκόλως νὰ ἐνοήσῃ ὅποια αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης μὲ κατέλαβον, ὅτε φανερώσας τὴν κλίσιν μου νὰ ἐξετάσω τινὰ τῶν πολυτίμων τούτων καὶ σπανίων συγγραμμάτων, προσεκληθῆν μετὰ πολλῆς εὐμενείας νὰ εἰσέρχωμαι πάντη ἐλευθέρως εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο κατάστημα. Ὁφελούμενος λοιπὸν ἀπὸ τὴν καλοσύνην τῶν διευθυντῶν, ἐξοδεύω τρεῖς ὥρας καθ' ἡμέραν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, αἵτινες μὲ μίαν ὥραν τὸ μεσημέριον, καὶ τρεῖς περίπου τὸ ἐσπέρας, συνιστῶσι τὸν εἰς τὴν σπουδὴν ἀφιερούμενον χρόνον μου, τοῦ λοιποῦ διδομένου εἰς πολύμοχθον ἐργόχειρον. Διὰ τῶν εὐκολιῶν δὲ, ὅσας μὲ παρέχει τὸ κατάστημα τοῦτο, ἠδυνήθη τὸσον νὰ ἐπιπροσέξω εἰς τὰς ὁποίας καὶ πρότερον εἶχον γνώσεις τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων γλωσσῶν, ὡστε ὑπὲρ τὰς πεντήκοντα ἐνοῶν τῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον.

Ἐλπίζω, (προσθέτει ὁ κύριος Εὐερέττος), ὅτι θέλει μὲ συγχωρήσειν ὁ γράψας τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ὡς καὶ ὁ πρὸς ὃν διευθύνθη, διὰ τὴν τόλμην τὴν ὁποίαν ἔλαβον νὰ δημοσιεύσω αὐτήν. Δεικνύει σταθερὰν ἀπόφασιν βελτιώσεως ἐν τῷ μέσῳ μεγίστων ἐμποδίων καὶ δυσκολιῶν, καὶ ὁμολογῶ ὅτι διεγείρει τὸν θαυμασμὸν μου, ἐμπορῶ δὲ νὰ εἶπω καὶ τὸ σέβας μου. Τοιοῦτο παράδειγμα ἀρκεῖ νὰ κάμῃ πάντα ἕνα, ὅστις εἶχε καλὰ ἐκπαιδεύσεως μέσα, νὰ κρημάσῃ ἐν αἰσχύνῃ τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ΚΑΤΑ τὸ διάστημα τῶν δώδεκα ὡρῶν, ὅσας πᾶσαν ἡμέραν ἐκοιμάτο, νομίζων ἑαυτὸν μὲ βασιλικὴν ἐξουσίαν περιβελημένον, ἔπασχε τὰ αὐτὰ εἰς ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος, ἰσαριθμῶν ὥρας ὄνειρευόμενος, ἔφαντάζετο ὅτι ἐκρίνετο καὶ ἐπέινε, ὡστε καὶ νὰ ζητῆ ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν χωρικῶν εἰς τὰς ὁδοὺς. Αἱ ἡδοναὶ της φαντασίας εἶναι τὸσον περαστικαὶ καὶ ἀδμελιῶτοι, ὅσον αἱ λύπαι αὐτῆς.

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

Ἄριθ. 4.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

ΜΟΛΟΝΟΓΙ πολιτικῶς ἡ Κέρκυρα πρωτεύει της Ἑπτανήσου, ἡ Κεφαλληνία ὅμως εἶναι ἡ μεγαλητέρα τῶν Ἑπτῶ. Μέγιστον μῆκος ἔχει 31 μιλίων· τὸ δὲ πλάτος αὐτῆς εἶναι πολὺ ἄνισον, καθότι ἔχει διαφόρους κόλπους, ἐξ ὧν ὁ κυριώτερος, ὀκτὼ μίλια ἐμβαίνειν ἐντὸς της ἡρᾶς κατὰ τὴν μεσημβρινοδυτικὴν παραλίαν, σχηματίζει ἀσφαλέστατον λιμένα. Περὶ τὴν μέσην τὸ πλάτος της νήσου εἶναι μόνον ὡς δέκα μιλίων· ἀλλ' εἰς τὸ βόρειον μέρος εἶναι σχεδὸν διπλάσιον. Ἡ νοτιωτάτη ἄκρη της Κεφαλληνίας, ἡ κοινῶς λεγομένη Σκάλα, ἀπέχει ἀπὸ μὲν τὴν πλησιεστάτην ἄκρην της Πελοποννήσου, τὸν Χελωνάτην, εἰκοσιτρία μίλια· ἀπὸ δὲ τὴν βορειοτάτην της Ζακύνθου, ὀκτὼ μίλια. Ἡ Λευκάς ἀπέχει μόνον πέντε μίλια τοῦ βορειοτάτου ἀκρωτηρίου της Κεφαλληνίας, τοῦ τὴν σήμερον λεγομένου Φησκάριον· τὰ δ' ἐγγύτατα της Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀγελοῦ καὶ πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Κόλπου τῶν Πατρῶν ἦτοι Κορινθιακοῦ Κόλπου, ἀπέχουσι της Κεφαλληνίας μίλια εἰκοσιτέσσαρα. Ἡ μικρὰ Ἰθάκη ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἀρκτικὸν ἥμισυ τοῦ ἀνατολικοῦ παραλλοῦ της Κεφαλληνίας, χωριζομένη ἀπ' αὐτῆς διὰ στενοῦ πορθμοῦ δύο εἰς τριῶν μιλίων τὸ πλάτος. Ἡ περιχὴ της νήσου εἶναι 348 τετραγωνικῶν μιλίων, ὁ δὲ πληθυσμὸς τὸ 1833 ἦτο 56,447· ἐξ ὧν 12,195 ἦσαν γεωργοί, 1471 χειροτέχναι, καὶ 815 ἔμποροι. Ἦσαν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον περίπου 8000 Ἀγγλικά στρέμματα ἐσκαρμένα μὲ δημοτικὰ εἶδη, 6242 πεφυτευμένα μὲ σταφιδαμπελώνας, 432 μὲ ἐλαιώνας, 12,232 μὲ οἴναμπελώνας, 1000 μὲ βαμβάκιον καὶ λίνον, καὶ 1000 μὲ ὄσπρια, ἐκτὸς 1644 στρεμμάτων διὰ κτηνοτροφίαν, καὶ 189,786 ἀκαλλιεργήτου γῆς.

Μακρὰ τις σειρά βουνῶν διαπερῶ τὴν νήσον ἀπὸ τὸ βορειοδυτικὸν εἰς τὸ νοτιοανατολικόν, κυριώτερος κλάδος ἔχουσα τὸν Αἶνον, τὴν σήμερον Μαυροβούνου, καὶ τὴν Βαίαν, τὴν σήμερον Ἀγίαν Δυνατὴν. Ὁ Αἶνος ὑψοῦται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν της Θαλάσσης 4000 πόδας· καὶ τοπάλαι ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτοῦ ἱερὸν τοῦ Διός, ἀλλ' οὐδὲ ἴχνη πλέον σώζονται. Ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου βλέπει τις τὴν Ἀκαρνανίαν, τὴν Αἰτωλίαν, καὶ μέχρι τῶν ὀρέων της Λοκρίδος, ὡς καὶ μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ πρὸς νότον ἕως εἰς τὰ ὄρη της Ἀρκαδίας. Πολλοὶ τῶν σημερινῶν καταίκων ἐνθουσιῶνται τὸν ὑψηλὸν τοῦτον βουνὸν μὲ δάση ἐσκεπασμένον ἕως εἰς τὴν κορυφὴν κατὰ τὴν βορείον αὐτοῦ πλευρὰν, μ' ἐλάτας καὶ κυπαρίσσους ὡς ἐπιτοπλεῖστον, αἵτινες πρὸ τριάκοντα ἡ τεσσαράκοντα χρόνων διόλου ἐξηρανίσθησαν ὑπὸ πυρκαϊᾶς, τὴν ὁποίαν ἐπαραξήνησεν ἡ κακόνοια μιᾶς τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν πατριῶν. Τὴν σήμερον ἡ ἀρκτικὴ κατωφύρα τοῦ ὄρους τούτου παρα-

στάνει ἀλλόκοτον καὶ μελαγχολικὸν θάυμα· μιλίων τινῶν ἑκτασίς καλύπτεται ἀπὸ λευκαμένους κορμούς, ἐξ ὀλοκλήρου ἀπορλωμένους καὶ ἀφύλλους, καὶ τινὰς τριάνκοντα ἕως τεσσαράκοντα πόδας ὑψηλοῦς. Ἡ μόνη ἐπὶ τῆς νήσου πεδιάς κείται μετὰ τὸ Ἄργοςτολίον καὶ τοῦ Λιβατοῦ, ἐξ μιλίων ἔχουσα μῆκος, καὶ μὲ ἀμπελώνας ὡς ἐπιτοπιεῖστον πεφυτευμένη. Τὸ 1833 ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς νήσου 14,023 κερατοφόρα βοσκήματα, 26,323 πρόβατα, 14,273 αἴγες, καὶ 3776 ἵπποι. Ἡ θάλασσα εὐπορεῖ ἀπὸ ἰχθύος, καὶ τὰ ὄρη ἀπὸ ἀγρίας περιστέρων καὶ ἄλλα εἶδη κυνηγίου. Τὸ κλίμα εἶναι γλυκύτατον, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς ἀνεμοθάλας καὶ βαγδαίας βροχάς. Εἰς τὰ ὄρεινά μέρη τῆς νήσου πνεύει ὑγιεινὸς ἀήρ, ἀλλ' εἰς τὰ πεδινὰ βασιλεύουν ὡς ἐπιτοπιεῖστον κατὰ τὸ θέρους περιτοκοὶ πυρετοί. Ὑπόκειται δὲ καὶ εἰς σεισμούς ἡ Κεφαλληνία.

Εἰς τὴν νῆσον ταύτην κατασκευάζονται βαμβακερὰ τινὰ ὑφάσματα, καὶ εἶδος ταπήτων ἀπὸ μαλλίον καὶ τρίχας αἰγῶν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ κεραμεῖα, καὶ ἀποσταλακτῆρια πνευμάτων. Πολλοὶ Κεφαλλῆνες καταγίνονται εἰς τὴν ναυτικὴν, καὶ ἱκανὸς πλοίων ἀριθμὸς ἀνήκει εἰς τοὺς κατοίκους.

Αἱ πόλεις εἶναι δύο, τὸ Ἄργοςτολίον, ἧτις εἶναι ἡ πρωτεύουσα, καὶ τὸ Λιζούριον. Τὸ Ἄργοςτολίον κείται εἰς τοὺς πρόποδας βουνοῦ, ἐπὶ τῆς μικρᾶς χερσονήσου τοῦ κόλπου τῆς Κεφαλληνίας. Διμένα ἔχει ἀριστον καὶ χωρητικώτατον κατοίκους δὲ 5200. Συνίσταται ἀπὸ δύο μόνον μεγάλων ὁδῶν. Ἡ κυριώτερα, ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν, εἶναι εἰκοσι πόδας τὸ πλάτος, τὸ δὲ μῆκος ἐν μίλιον καὶ ἐν τέταρτον. Εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως εὐρίσκειται μικρὰ τετράγωνος πλατεῖα, ὡς ἀγορὰ χρησιμεύουσα. Ἡ περίχωρος εἶναι ἐλώδης καὶ νοσερὰ. Ἀπέναντι τοῦ Ἄργοςτολίου, εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ κόλπου, κείται ἡ πόλις Λιζούριον, ὠραιότερα τὸ φαινόμενον, ὑγιεινότεραν ἔχουσα τοποθεσίαν, καὶ 5000 κατοίκους. Εἰς τὴν γειτονίαν τοῦ Λιζούριου σώζονται λείψανα τῆς Πάλλης, μίαν τῶν τεσσάρων κυριωτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Κεφαλληνίας. Ὁ ἐπίσκοπος τῶν Λατίνων διατρέβει εἰς τὸ Λιζούριον. Πέντε ἢ ἕξ μίλια μακρὰν τοῦ Ἄργοςτολίου κείται τὸ φρούριον τοῦ Ἄγ. Γεωργίου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀρκετὰ ὑψηλοῦ λόφου, μὲ κώμην καλόκτιστον πλησίαν αὐτοῦ. Ὁ Ἄσσοσ, ἡ ἀρχαία Νίσαιος, εἶναι παλαιὸν φρούριον κτισθὲν ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἐπὶ τινος χερσονήσου εἰς τὸ ἀρκτικὸν μέρος. Ὑπάρχουσι δ' ἐκτὸς τούτων διάφοροι ἄλλαι σημαντικαὶ χωροπόλεις, ὡς Γινεῖα, Ἄγ. Εὐφημία, Λιβατόν, κλπ.

Ἐπὶ τῆς καθεστῶσης κυβερνήσεως κατασκευάσθησαν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν πολλοὶ ὁρόμοι καὶ εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τὰς ἐξοχάς. Ἀξιοσημειώτος εἶναι μάλιστα ἡ ἐν Ἄργοςτολίῳ γέφυρα τοῦ Τραπάνου. Οἱ ὁρόμοι τῆς ἐξοχῆς εὐκόλυναν πολὺ τὸ ἐσωτερικὸν ἐμπόριον, καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν βελτιώθη ἡ γεωργία, ἐπειδὴ μετὰ τὴν κατασκευὴν τούτων οἱ πολῖται δυνάμενοι εὐ-

κολώτερον νὰ ἐπισκέπτονται τὰ κτήματά των, ἐβελτιώσαν τὴν γεωργίαν.

Οἱ Κεφαλλῆνες φημίζονται ὡς ἀγχίνους καὶ δραστήριοι, ἐπιχειρηματῆται καὶ φιλόπονοι. Ἰκανοὺς ἐπιστήμους ἀνδρας ἐγέννησεν ἡ Κεφαλληνία, καὶ πολλοὶ αὐτῶν ἐτιμῆθησαν εἰς τὴν Ῥωσικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ στρατιωτικὴν καὶ ναυτικὴν. Πολλοὶ νέοι στέλλονται κατ' ἔτος εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης· ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἀσχολοῦνται παρὰ εἰς τὴν ἱατρικὴν καὶ τὴν νομικὴν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἐπαγγελλόμενοι τὰ τοιαῦτα πλεονάζουν εἰς τὴν νῆσον. Εἰς πολλὰς τῆς Ἰουρκίας πόλεις μετέρχονται τὸ ἐπάγγελμά των οἱ Κεφαλλῆνες ἱατροί. Ἐπὶ Βενετῶν ἐρίδες, ὀπλομαχίαι, καὶ φόνος ἐγένοντο συχνότατα· τὴν σήμερον διεδέχθη ταῦτα ἡ κρισολογία. Ἀγγλικὴ φρουρὰ ὑπάρχει ἐπὶ τῆς νήσου, καὶ προσέτι ἐντόπιοι στρατιῶται, χρησιμεύοντες εἰς ἀστυνομικὰ καὶ ἄλλα καθήκοντα.

Διάφορα ὀνόματα εἶχε τοπάλαι ἡ Κεφαλληνία. Ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ὀδύσσειαν ὀνομάζει αὐτὴν Σάμον. Οἱ ἀρχαιότεροι αὐτῆς κάτοικοι λέγεται δεῖ ἦσαν ἄποικοι τῶν Δελέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ Σάμη καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ παραλίου κυριώτερα πόλις τῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων μνημονεύει ὡς ἔρημον ἐπὶ τῶν αὐτοῦ χρόνων. Ὁ Θουκυδίδης (β', 30) καλεῖ τὴν νῆσον Τετράπολιν ἐκ τῶν τεσσάρων αὐτῆς πόλεων καὶ περιοχῶν, τῆς Σάμης, Πάλλης, Κράνης, καὶ Πρόνων. Ὁ Ῥωμαῖος ὑπατος, Μ. Φούβιος, εἰς τὸ τέλος τοῦ Αἰτωλικοῦ πολέμου, 189 π. Χ., ἐκάλεσε τὰς τέσσαρας περιοχὰς ἡ φυλὰς τῶν Κεφαλλήνων νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν Ῥώμην· ἀπασαὶ δὲ ὑπήκουσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν ἐκτὸς τῆς Σάμης, ὅχυρὰς τότε πόλεως, ἧτις ἐβάστασε τετράμηνον πολιορκίαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠλώθη καὶ κατεστράφη, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα. Ὁ Φούβιος ἐδραμάβευσεν καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν καὶ κατὰ τῶν Κεφαλλήνων, 187 π. Χ. (Λιβίου λσ', 6.) Ἡ Κεφαλληνία ἔμεινεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Ῥώμης ἕως τοῦ διηρέθη ἡ αὐτοκρατορία, ἔκτοτε δὲ ὑπέκειτο εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας μέχρι τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος, καὶ ἦν ἐπαχὴν οἱ Φράγκοι διεμέλισαν τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς ἀνατολῆς. Μετὰ ταῦτα ὑπέπεσεν ἡ Κεφαλληνία εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐκ Νεαπόλεως Γόγκων, οἵτινες ἦσαν δεσπότης ἡ ἡγεμόνες τῆς Ἀχαΐας. Εἰς τῶν ἡγεμόνων τούτων ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τοὺς Βενετούς τὸ 1224. Τὸ δὲ 1479 ἐκυρίευσαν αὐτὴν οἱ Τούρκοι, καὶ μετὰ εἰκοσι ἔτη ἠλώθη πάλιν ὑπὸ τῶν Βενετῶν, οἵτινες καὶ τὴν ἐβάστασαν μέχρι τῆς πτώσεως τοῦ αὐτῶν κράτους τὸ 1797· τότε ὑπέπεσεν εἰς τοὺς Γάλλους, ἀλλὰ, τούτων ἀποδιωχθέντων ἐξ αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ῥώσων τὸ 1798, ἐγένεν ἡ Κεφαλληνία μέρος τῆς νέας δημοκρατίας τῶν Ἑπτὰ Ἠνωμένων Νήσων ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ῥωσσίας. Διὰ τῆς ἐν Γιλσίτῳ εἰρήνης τοῦ 1809 ἔλαβον πάλιν αὐτὴν οἱ Γάλλοι, τοὺς ὁποίους ὁμως οἱ Ἄγγλοι μετ' ὀλίγον ἀπέδωξαν. Περὶ δὲ τοῦ

σημερινῷ πολιτεύματι τῆς Κεφαλληνίας ἴδε τὰ προσηρημένα εἰς τὸν 49 ἀριθμὸν τῆς Ἀποθήκης.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΕΡΟΛΙΘΩΝ.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἀερολίθων εἶναι ἀκόμη δι' ἡμᾶς μυστήριον· οἱ μὲν θέλουσιν, ὅτι ἐκσπενδονίζονται ἀπὸ τὰ ἡμίστεια τῆς σελήνης ἕως τῆς ἀτμοσφαιρας μας· οἱ δὲ ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τὸ οὐρανὸν διάστημα, περιπλανώμενοι ἐντὸς τοῦ ὅπου κινοῦνται μὲ μεγίστην ταχύτητα ἕνεκα τῆς ἐνεργείας τῶν πλανητῶν, καὶ πέπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅταν ὑπερισχύσῃ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐνέργειά τῆς· καὶ ἄλλοι πάλιν λέγουσιν, ὅτι οἱ ἀερολίθοι εἶναι ἀποσπάσματα τῶν ὀρέων, ἀποσπενδονιζόμενα ἐκ τῶν κρατῆρων εἰς μεγάλη ὕψη καὶ καταπίπτοντα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ ἐκτελέσωσι πολλὰς περὶ αὐτὴν περιτροφάς.

Ἄν καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν ἀερολίθων ἦναι ὡς εἴπομεν, ἀμφίβολος ἢ μᾶλλον ἀγνωστος, ἢ ὑπαρξίς των, μ' ἔδωκεν τοῦτο, εἶναι βεβαία καὶ ἀναντιρρήτος. Πρὸς τοῦτο δὲ σημειοῦμεν, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1800 ἔτους παρετήρησαν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους ὀδοῦντα περίπου ἀερολίθους, τῶν ὁποίων τὴν χρονολογικὴν καταγραφὴν παραλείπομεν συτομίας χάριν.—Οἱ Σίναι παρετήρησαν μέγιστον ἀριθμὸν ἀερολίθων, τῶν ὁποίων τὴν περιγραφὴν εὐρίσκουμεν εἰς τὴν χρονολογίαν των, μὲ ἔλα τὰ συνοδευόμενα τὴν πτώσιν των φαινόμενα.

Ἡ σύνθεσις τῶν ἀερολίθων μᾶς κάμνει νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι οἱ μεμονωμένοι λίθοι, τοὺς ὁποίους ἀπαντῶμεν εἰς διαφόρους τῆς γῆς τόπους, ὡς ὁ σίδηρος τῆς Σιθαρίας καὶ λοιποὶ, ἔχοντες τὴν αὐτὴν τῶν ἀερολίθων χημικὴν σύνθεσιν, ἔχουσι καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν· τοιαύτην δοξασίαν ἔχουσι περὶ αὐτῶν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν τόπων, εἰς τοὺς ὁποίους εὐρίσκονται.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ ΚΟΝΙΟΡΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΛΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΣΗΡΩΝ Η ΤΥΡΩΝ.

Πολλοὶ δοξάζουσιν, ὅτι τὰ περισσότερα ταῦτα σώματα, τὰ ὁποῖα πέπτουσιν ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαιραν, ἔχουσι τὴν αὐτὴν τῶν ἀερολίθων ἀρχὴν, ἐνίοτε μάλιστα πέπτουσι συγγένως μὲ τοὺς λίθους· καὶ ἐνίοτε πάλιν συνοδεύονται ἀπὸ φωτεινὰ μετέωρα. Αἱ ἀμμόδοις αὗται καὶ στακτώδεις ὕλαι περιέχουσι σχεδὸν τὰ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα εὐρίσκουμεν καὶ εἰς τοὺς ἀερολίθους σώματα. Ἐκ τῶν πολλῶν παραδειγμάτων ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὰ ἐξῆς περὶ τῶν τοιαύτων ὕλων.

Ἐν ἔτει 472, Νοεμβρίου 6 ἢ 8, συνέθη πληροῦ τοῦ Βυζαντινοῦ μεγάλῃ πτώσει μέλανος κονιορτοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Προκόπιος καὶ ὁ Μάρκελλος ἀπέδωκαν εἰς τὸ Βεσοῦβιον· ὁ οὐρανὸς ἦτο πύρινος.

Κατὰ τὸ 718 ἐφάνη εἰς διάφορα μέρη μετέωρον καὶ κονιορτὸς. Κατὰ τὸ 990 εἰς τὸ Βαγδάτιον ὁ οὐρανὸς ἦτον ἐρυθροῦς, καὶ ἔπεσε κοκκινὴ ἄμμος.

Κατὰ τὸ 1118 ἔπεσεν ἀερολίθος καὶ κόκκοι, ὁμοιάζοντες τῷ ἐξηραμμένον αἶμα.

Κατὰ τὸ 1600, Δεκεμβρίου 21, παρετήρησαν εἰς τὴν Γαλλίαν φωτεινὸν μετέωρον συνοδευμένον μὲ αἵματώδη βροχὴν.

Ἐν ἔτει 1688 παρετήρηθη εἰς Ἀνοβέραν πτώσις κοκκίνης καὶ μελαίνης ὕλης, συνοδευμένη μὲ ἀστραπάς· ἡ ὕλη αὕτη ἔκαε τὰ ἕλα ἐφ' ὃν ἔπιπτε.

Ἐν ἔτει 1687, Δεκεμβρίου 8, συνέθη μεγάλη πτώσις μελανος κονιορτοῦ εἰς τὸν Μαδικὸν κόλπον καὶ εἰς τὴν Συρίαν.

Κατὰ τὸ 1781 συνέθη ἐν Σικελίᾳ πτώσις λευκοῦ κονιορτοῦ, μὲ ἡραισίτου.

Ἐν ἔτει 1792, 27, 28, καὶ 29 Αὐγούστου, ἔβρεξε συνεχῶς ἐν Περῷ ὕλην παρομοιάζουσαν τὴν στάκην· τὸ φαινόμενον τοῦτο ἠδύνατο ν' ἀποδώσωσιν εἰς ἐκρήξεις ἡφαιστίων. Ὁ οὐρανὸς ἦτο φωτισμένος, καὶ ἤκουσαν ἐκρήξεις. Ὁ κονιορτὸς οὗτος ἐπροξένησεν εἰς τοὺς κατοίκους κεφαλαλίαν καὶ πυρετούς.

Ἐν ἔτει 1813, Νοεμβρίου 6, συνέθη πτώσις μικρῶν λίθων εἰς τὰς Ἰνδίας· παρετήρηθησαν δὲ τὰ λιθάρια ταῦτα κεκαλυμμένα ἀπὸ κονιορτόν.

Ἐν ἔτει 1819, Νοεμβρίου 6, συνέθη βροχὴ κοκκινὴ εἰς τὴν Ὀλλανδίαν.

Ἐν ἔτει 1826, Ἰουλίου 6, ἔπεσεν εἰς τὴν Κυστιλίαν ἀφθονος βροχὴ περίπου λιθαρῶν λίθων.

Ἐν ἔτει 1829, Ὀκτωβρίου 1, συνέθη εἰς τὴν Λαρκίαν χρωματισμένη βροχὴ, συγκεκμημένη ἀπὸ ὀξειδίου σιδήρου, πυρίτιν, στυπτηρίαν, τίτανον, καὶ ἀνορακικὸν ἔξυ.—Φυσικὴ Ἐμ. Ὑψύχα.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΙΝΗΣ.

Τέλος ἀπὸ Σελ. 31.

ΟΤΕ ὁ Ἐρῆξ κατέδραμε τὴν Ἑλλάδα τὸ 480 π. Χ., λαμπρῶς ἠρίστευσαν οἱ Αἰγινῆται εἰς τὴν μεγάλην ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ἔστειλαν τριάκοντα πλοῖα ἐκτὸς ἐκείνων ἕσα ἐφύλαττον τὴν ἰδίαν αὐτῶν νῆσον, καὶ γενικῶς ὠμολογήθη ἔτι ἅπαντας τοὺς Ἕλληνας ὑπερέβησαν κατὰ τὴν ἀνδρείαν· τοῦτο δὲ συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐξαλειφῇ ἀπ' αὐτῶν τὴν αἰσχρὰν καὶ ὄχι πάντῃ ἀδικον κατηγορίαν, ὅτι ἄλλοτε εἶχον προδώσειν τὸν κοινὸν ἀγῶνα. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐμπορῶμεν νὰ θίσωμεν τὸ τέλος τῆς μεγάλης εὐδαιμονίας ῥωμῶν, ἧτις πιδανὸν ἔτι εἶχε διαρκέσειν ὑπὲρ τὴν μίαν ἑκατονταετηρίδα· πρέπει δὲ κατὰ συνέπειαν ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μεγάλου ἱεροῦ τοῦ Πανελληνίου Διὸς εἰς τινὰ χρόνον τῆς ἕκτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος. Δυνάμεθα τῶντι σχεδὸν μετὰ βεβαιότητος νὰ προσδιορίσωμεν αὐτὴν ὡς προτέραν τοῦ 563, διότι τότε ὠκοδόμησαν οἱ Αἰγινῆται ναὸν ἐν Αἰγύπτῳ εἰς τιμὴν τοῦ μεγάλου ἔθνικοῦ Θεοῦ των, τοῦ Διός· μάλιστα δὲ ἤθελον πράξειν τοῦτο, πρὶν κτίσωσιν ἕνα εἰς τὴν πατρίδα των. Μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, ἐξέσπασε πάλιν ἡ τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Αἰγίαν νηολογία, τέλος τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ καθυπόταξις τῆς νήσου, καὶ ἡ ἀποδιώξις τῶν Αἰγινητῶν. Ὁλίγου μὲν αὐτῶν ἀποκατέστησεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, π. Χ. 404, ἀλλὰ ποτὲ ἡ Αἰγίνα δὲν ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐτῆς ἀξιολογότητα. Εἰς τῶν φίλων τοῦ Κικέρωνος, ὁ Σουλπίκιος, παρηγορῶν τὸν περικλητὸν ῥήτορα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς θυγατρὸς του, καὶ δεικνύων τῆς τύχης τὰς δεινὰς περιπετείας, ἀναφέρει τὴν Αἰγίαν ὡς παράδειγμα πεπτωκυίας μεγαλειότητος.

Ὁ περιβόητος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διὸς, τὰ λείψανα τοῦ ὅπου παριστάνει, ὡς φαίνονται ἀπὸ μακρόθεν, ἡ ἐν σελίδι 33 εἰκονογραφία μας, ἵσταται ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου μετρίου ὕψους, ὅστις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὀνομάζετο Πανελλήνιον. Ἀπέχει δὲ τρεῖς ἢ τέσσα-

ρας υρας τῆς πόλεως, καὶ εἶναι ἀναντιρρήτως εἰς τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀρχαιοτάτων ναδῶν. Ἀκέραιος ὢν, συνίστατο ἀπὸ τριάκοντα ἕξ μεγάλους κίονας τῆς Δωρικῆς τάξεως καὶ δέκα μικροτέρους. Τὸ 1806 ἔμμενον ἀκέρατοι εἰκοσιπέντε κίονες· τὸ δὲ 1829 μόνον εἰκοσιτρεῖς. Ἡ θέσις εἶναι ἀρίστη· ὁ Σαρωνικὸς κόλπος, ἡ Σαλαμίς καὶ τινες τῶν μακρονωτέρων νήσων, ἡ πεδιάς τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῶν περὶ αὐτῆς λόφων, ὁ Ἵμητος, ὁ Πεντελικὸς, ὁ Πάρνης, καὶ ὁ Κισθαιῶν, μέρος τοῦ πεδίου τῶν Μεγαρῶν, τὸ ὄρος Γεράνιον, καὶ ὁ Κορινθιακὸς Ἰσθμὸς, ἐξαιπλοῦνται ὅλα ἐνώπιον τοῦ θεατοῦ· διὰ δὲ τῆς βοήθειας μικροῦ τηλεσκοπίου τὰ διάφορα μέρη τῶν Ἀθηνῶν, ἕως καὶ οἱ ἐπὶ τῆς πεδιάδος κίονες καὶ ὁ ἐν τῇ ἀκροπόλει Παρθενῶν, εὐκόλως διακρίνονται.

Ἐκτὸς τοῦ Πανελληνίου σώζονται εἰς τὴν Ἀγγίαν, ὡς καὶ πρότερον εἴπομεν, δύο κίονες ἀγνώστου ναοῦ, καὶ ἄλλα τινὰ ὄχι σημαντικὰ εἰρήπια, πλησίον τῆς σημερινῆς πόλεως, ἧτις κεῖται ὅπου καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνική. Πρότερον κατοίκουν ὡς ἐπιτοπλεῖστον οἱ Ἀγγίηται εἰς πόλιν κτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Βενετῶν ἐπὶ τινος λόφου εἰς τὸ ἐνδότερον· ἀλλ' αὕτη εἶναι τὴν σήμερον ἐξ ὀλοκλήρου παρητημένη.

Ἐπὶ τοῦ πολέμου ἐχρησίμωσεν ἡ Ἀγγίνα ὡς ἄσυλον εἰς πολλοὺς πρόσφυγας Ἑλλήνας, καὶ πρὸς καιρὸν ὑπῆρξε καθέδρα τοῦ κυβερνήτου Καποδίστρια. Οὗτος ἐθεμελίωσεν ἐπ' αὐτῆς τὸ Ὁρφαναστροφεῖον, καὶ συνέστησεν Ἑλληνικὴν σχολήν· ἀλλ' ἀμφοτέρω ταῦτα πρὸ πολλοῦ σχεδὸν κατηργήθησαν.

ΤΗΡΒΟΛΙΚΟΣ ΠΑΟΥΤΟΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ.

(Τὸ λ. εἰς τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν σημαίνει Λίτρας Στερλίνας ἢ δὲ Λίτρα Στερλίνα ἰσοδυναμεῖ μὲ 110 Τουρκικὰ γρόσια.)

Ὁ Κράσσεος εἶχε κτηματικὴν περιουσίαν ἴσην μὲ 1,014,880 λίτρας στερλίνας, ἐκτὸς τῆς μεγάλης ποσότητος τῶν χρημάτων καὶ δούλων, καὶ τῆς κινητῆς περιουσίας, λογιζομένων εἰς ἴσην ποσότητά· αὐτὸς ἐνουθετοὶ νὰ λέγη, ὅτι πολίτης, ὅστις δὲν εἶχε κατάστασιν νὰ βαστάξῃ ἕνα στρατὸν ἢ ἕνα λεγεῶνα, δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦ πλουσίου. Ὁ φιλόσοφος Σένεκας εἶχε 2,421,970 λ. τόσας δὲ εἶχε καὶ Πάλλας, ὁ ἀπελεύθερος τοῦ Κλαυδίου. Ἀέντουλος δὲ μάλιστα εἶχε 2,221,107 λ. Ὁ Κ. Κακίλιος Κλαύδιος Ἰαίδωρος, μολοντὶ εἶχεν ἀπολέσειν ἐν καλὸν μέρος τῆς περιουσίας του εἰς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ἐκληροδότησε 4114 δούλους, 1111 ζεύγη βοῶν, 257,000 ἄλλων βοσκημάτων· καὶ εἰς μετρητὰ, 184,270 λ.

Ὁ Αὐγουστος ἔλαβεν ἀπὸ τὰς διαθέμας τῶν φίλων του 32,201,501 λ. Ὁ Τιβέριος ἀποθανὼν ἀφῆκε 21,700,875 λ., τὰς ὁποίας κατεδάπανησεν ὁ Καλιγούλας εἰς ἀλιγώτερον τῶν δώδεκα μηνῶν. Ὁ Οὐεσπασιανὸς, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον, ἐξετίμησεν ὅλα τὰ ἔξοδα τοῦ κράτους του εἰς 22,110,087 λ. Ἡ χρέη τοῦ Μιλωνος ἀνέβαινον εἰς 205,101 λ.

Ὁ Καίσαρ, πρὶν λάθῃ κάμειν δημοσίον θέσιν, ἐχρεώσεται 1800 τέλαντα, ἢ 231,870 λ. Ἀφού δὲ διαβίβη στρατηγὸς τῆς Ἰσπανίας, εἶπε, πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ρώμης, ὅτι τοῦ ἔλειπον 2,018,220 λ. ὅσ τε νὰ μὴν ἔχῃ τίποτε. Ὅτε πρῶτον ἐμπίσεν εἰς τὴν Ρώμην καταρχῆς τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ἐπῆρξεν

ἀπὸ τὸ ταμίειον 1,000,070 λ., ἔφερε δ' εἰς αὐτὸ, πρὸς τὰ τέλη τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, ὑπὲρ τὰ 1,013,760 λ. Λέγεται ὅτι ἠγόρασε τὴν φίλιαν τοῦ Κουρίωνος διὰ 481,373 λ., τὴν δὲ τοῦ Α. Παύλου διὰ 1600 τετάντων, ἧτοι περίπου 270,500 λ.

Εἰς τὰς Ἰδας τοῦ Μαρτίου, ὅποτε ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἐδόλοφονήθη, ἐχρεώσεται ὁ Ἀντώνιος 322,917 λ., τὰς ὁποίας ἐξεπλήρωσε πρὸ τῶν Καλενδῶν τοῦ Ἀπριλίου· κατεσπατάλευσε δὲ καὶ ἀπὸ τὰ δημόσια χρήματα 6,061,016 λ. Ὁ Ἀπίκιος ἐδαπάνησεν εἰς τὰς ἀσωτίας του 481,376 λ. Ἐξετάσας δὲ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων του, καὶ εὐρὸν ὅτι δὲν τοῦ ἔμεινεν εἰμὴ ἐν ὑπόλοιπον 60,720 λ., ἐφخرμακώθη, νομίσας ὅτι ἡ ποσότης αὕτη δὲν ἐξήρκει πρὸς διατήρησίν του.

Κατὰ τὸν Πλίνιον ἡ σύγγονος αὐτοῦ Λολλία Παυλίνα ἐφόρει λίθους πολυτίμους τῆς ἀξίας 32,202 λ., ἢ, ὡς ἄλλοι ἀναγινώσκουν τὸ χωρίον, 322,017 λ. Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἐχάρισεν εἰς τὴν Σερβίλιαν, μητέρα τοῦ Μ. Βροῦτου, μαργαρίτην ἀξιζομένην 48,417 λ. Ἡ Κλεοπάτρα, μετὰ τοῦ Ἀντωνίου συμποσιάζουσα, κατέπιε μαργαρίτην εἰς ὄχθον ἀναλελυμένην, τῆς ἀξίας 60,720 λ. Ὁ δὲ Κλυδῖος, υἱὸς Λισώπου τοῦ τραγικοῦ, κατέπιεν ἕνα ἐκτιμώμενον 6072 λ.

Δι' ἐν δαίτηνον ἐξώδευσεν ὁ Καλιγούλας 60,720 λ. Ὁ δὲ Ἰλιούγαβόλος δι' ἐν θμοιον 21,210 λ.

Τὸ Ἰχθυοστροφεῖον τοῦ Λουκουλλοῦ ἐπωλήθη 32,201 λ. Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴκου του ἐδαπάνησεν ὁ Κλυδῖος 119,470 λ. Ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκία τοῦ Μ. Σαύρου ἐπωρπολήθη, καὶ ἡ ζημία του ἐλογαρεύσθη 207,292 λ. Ἀπειρα πρέπει νὰ ἐξωδεύθησαν διὰ τὸν χρυσοῦν οἶκον τοῦ Νέρωνος, ἐπειδὴ ὁ Ὄθων, διὰ νὰ τελειώσῃ ἐν μέρος αὐτοῦ, ἐδαπάνησε 403,615 λ.

ΤΟΝ ἐφεξῆς πίνακα, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται πόσον ηὔξησεν ἡ μακροβιότης τῶν κατοίκων εἰς πολλὰς τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Εὐρώπης, λαμβάνομεν ἐκ τοῦ Νέου Φιλοσοφικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Ἐδιμβούργου.—

	Εἰς	Ἐν ἔτει	Ἀπέθανον.	Ἐν ἔτει	Ἀπέθανον.
Παρίσιους . . .	1650	1 εἰς	25,	1829	1 εἰς 32
Λονδῖνον . . .	1690	1 εἰς	24,	1828	1 εἰς 55
Βερολίνον . . .	1755	1 εἰς	28,	1827	1 εἰς 34
Γενεύαν	1660	1 εἰς	18,	1821	1 εἰς 43
Βιένναν	1750	1 εἰς	20,	1829	1 εἰς 25
Ῥώμην	1771	1 εἰς	21,	1828	1 εἰς 31
Ἀμστελόδαμον .	1770	1 εἰς	25,	1829	1 εἰς 29
Κανταβριγίαν .	1811	1 εἰς	41,	1821	1 εἰς 58
Μαργαστρίαν .	1757	1 εἰς	25,	1821	1 εἰς 58
Λισέρπαλον . .	1773	1 εἰς	27,	1821	1 εἰς 41
Πετροῦπολιν . .	1768	1 εἰς	28,	1828	1 εἰς 48
Στακόλμην . . .	1763	1 εἰς	19,	1827	1 εἰς 26

Ἡ ΦΙΛΑΛΗΘΕΙΑ μεγάλως βοηθεῖ τὴν ταχεῖαν ἐκπεραιώσιν τῶν υποθέσεων. Γενναῖ ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκεῖνους μὲ τούτους ὁποίους πραγματευόμεθα, ἐμποδίζει τούτους κόπους τῶν πολλῶν ἐρευνῶν, καὶ τελειώνει τὰ πράγματα μὲ ὀλίγα λόγια.

Π Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ παρόντος Ἀριθμοῦ, τὸ ἐπιγραφόμενον Διεισαδαιμονία τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὠνομάσαμεν τὴν θυγατέρα τῆς Δημητρός μὲ τὸ Λατινικὸν αὐτῆς ὄνομα, Πρσοεραπίνην· ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ μὲ τὸ Ἑλληνικὸν, Περσοεφόνη.